

Lord Raffles

genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

CHAUFFEUR EN MILJONAIERSDOCHTER

N° 2545

WEKELIJKE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van « IN DEN OUDEN WINDMOLEN », Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat 3, Hasselt
Voor Nederland: Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Chauffeur en miljonairsdochter

HOOFDSTUK I.

DE FAMILIE PIGGOTT WINKELT

Het was op een fraaie lentedag dat een grote auto de Regentstreet inreed en bleef staan voor de winkel van Stewart en Middleton, de alom bekende meubelfabrikanten.

Het woord winkel is eigenlijk misplaatst, want tegenwoordig zou men de zaak van Stewart en Middleton een warenhuis noemen, want men kan er van alles krijgen, kamersmeublementen in alle mogelijke en onmogelijke stijlen, en iemand met een ruime beurs kan bij

Stewart en Middleton zijn gehele huis van de kelder tot de zolder laten inrichten, zoals het hem belieft.

Hij behoeft slechts een zeker bedrag te noemen, wat hij verlangt uit te geven en nog dezelfde dag trekt een legertje behangers en stoffeerders in zijn geheel ledige woning, welke hij de volgende dag reeds kant en klaar zou kunnen betrekken.

Het was in de eerste maanden na de tweede wereldoorlog en het gewone da-

gelijkse leven kwam weer langzamerhand op gang. Zij, die in de oorlog veel geld verdiend hadden, deden links en rechts bestellingen, de fabrieken werkten weer, de schoorstenen begonnen opnieuw te roken. Onder hen, die het verdiende geld lieten rollen, behoorde ook Mr. Piggott, die zijn vleeswarenfabriek enige malen had moeten uitbreiden en daarvan nu de vruchten plukte.

Het was de auto van Mr. Piggott, die de Regentstreet was ingereden en de algemene aandacht trok. Het aantal auto's was in die dagen nog maar klein en die er waren vielen niet op door kleur of omvang, maar Mr. Piggott had ruim in zijn beurs getast en een auto besteld, die zelfs in deze dagen, nu men de vele auto's die thans de wegen onveilig maken, allerlei kleuren geeft, niet weinig opzien wekte. De auto was grasgroen met een kanariegeel dak en rode wielen. Het was kortom een papegaai op wielen.

Uit deze auto stapten drie personen, twee dames en een heer.

Laatstgenoemde, Mr. Piggott in eigen persoon, muntte niet uit door schoonheid. Het leek wel alsof hij in de loop der jaren door zijn beroep, dat hem in nauwe aanraking met varkens bracht, het uiterlijk van deze kruistaarten had aangenomen. Zijn hoofd ging zonder enige overgang in zijn romp over, zijn oren stonden ver van zijn hoofd, zijn ogen waren klein en lichtblond, zijn oogharen en wenkbrauwen geolied, zijn neus breed en plat, met ronde neusgaten en dikke lippen.

Hij werd op de voet gevolgd door Mrs. Theodora Piggott, een spichtige dame met een zuurzoet gezicht, strogeel haar evenals haar echtgenoot en gekleed in paarse zijde, met een klein koket hoedje op, dat eenvoudig bespottelijk stond.

De laatste die uit de auto stapte was Grace Piggott, de dochter van het zoeven beschreven echtpaar.

Wie het bevallige meisje met de donkere ogen en het mooie kastanje-bruine haar zag, zou zich hebben afgevraagd door welke zonderlinge speling der natuur de twee lelijke mensen, die haar

ouders waren, haar aanschijn hadden kunnen geven aan dit bekoorlijk schepseltje. Zij geleek in niets op haar moeder, en nog minder op haar vader.

Zij droeg een eenvoudige maar smaakvolle witte jurk, en een hoed van panamastro, met brede randen, die haar lief figuurtje op het voordeligst deden uitkomen.

Met opgericht hoofd stevende zij het magazijn binnen, waar zij aanstonds door een als een knipmes buigende chef de reception werd ontvangen.

De man was een mensenkenner en hij had in een oogwenk begrepen, welk vlees hij in de kuip had.

— Waarmede kan ik u van dienst zijn, mijnheer en mevrouw? vroeg hij op sulkerzoete toon.

— We komen je winkeltje eens bekijken, waarde heer, antwoordde Mr. Stanley Piggott met een luide lach, die vele klanten, die inkopen deden, deed omkijken.

De chef bleef glimlachend buigen en zei:

— Ik ben geheel tot uw dienst, mijnheer. Ik ben er zeker van, dat ge bij ons uw keus zult kunnen doen. Heeft u misschien al iets op het oog?

— Laat ons een paar ameublementen zien, voor een eetkamer, een zitkamer, een slaapkamer, een biljartkamer, een ontvangkamer, een badkamer, een werkkamer, een kamer voor de dienstboden, een tuinkamer, een balzaal, een salon, een bibliotheek en een rookkamer, dat is alles wat wij van u verlangen.

De chef stond wel even verwonderd te kijken.

Zulk een bestelling had zelfs zijn firma nog zelden te boeken gehad.

Hij had een notitieboekje te voorschijn gehaald en trachtte de woordestroom van Mrs Piggott bij te houden. Midden in haar opsomming echter had hij het moeten opgeven, en een hulpbehoevende blik op de dochter Grace Piggott geworpen, die glimlachend het aantal vertrekken nog eens opnoemde.

Toen hij alles genoteerd had, riep de chef opgewekt uit:

— Niets zal gemakkelijker zijn dan

dat, mevrouw. Wij hebben een grote keuze, van de eenvoudigste tot de meest kostbare stijlen.

— De stijl die ons het beste past, mijnheer, is de kostbaarste, riep Piggott uit met dezelfde lach van zoëven.

Zijn dochter trok haar wenkbrauwen samen en wierp haar vader een verwijtende blik toe.

— Papa bedoelt, dat de prijs er minder op aankomt, mijnheer, mits u ons slechts iets moois kunt leveren.

— O, daar kunt u op rekenen, miss, riep de chef vol geestdrift uit. Wij hebben juist enige nieuwe ontwerpen doen uitvoeren, waarvan ik haast zeker ben, dat zij u wel zullen bevallen. Zoudt gij zo goed willen zijn mij te volgen?

Het drietal volgde de chef naar de grote toonkamers, die zich over de gehele lengte en breedte van de eerste verdieping uitstrekten.

Mrs Piggott bekeek de fraaie meubelstoffen, de gobelins, de sierlijke meubelen uit allerlei tijdperken alsof zij er verstand van had.

De heer Piggott toonde zich een weinig onverschilliger, en liep met de han-

den op de rug, en zijn neus in de lucht rond, telkens de stereotype vraag herhalend:

— Heeft u niet iets mooiers?

Tenslotte stootte zijn dochter hem in de zijde en wierp hem een nogal waarschuwend blik toe, die hem eindelijk tot zwijgen bracht.

Zo ging de kleine stoet van de ene toonkamer naar de andere en na een paar uren zoeken was het meubilair voor een half dozijn kamers althans uitgezocht, en trok het echtpaar zich nogal vermoeid terug, uitgeleide gedaan door de als een knipmes buigende chef.

Trotse blikken om zich heen werpend, als om zich er van te overtuigen, of wel iedereen lette op zijn kostbare auto, zijn kostbare vrouw en zijn eigen kostbare persoon, stapte de familie Piggott weer in de veelkleurige wagen en liet zich met een zucht van welbehagen in de kussens vallen.

Daarop beval Piggott met een stentorstem aan de chauffeur:

— Breng ons naar Dixon, je weet wel, die winkel met muziekinstrumenten, ik wil twee vleugelpiano's kopen.

HOOFDSTUK II.

RAFFLES HEEFT PLANNEN

Op zekere dag, enige tijd nadat de familie Piggott haar inkopen had gedaan, wandelde een heer in de kracht van zijn leven, naar de laatste smaak maar toch eenvoudig gekleed, langs Covent Garden, met die langzame stap van mensen, die niets om handen hebben en geen vrees behoeven te koesteren hun tijd te

verspillen.

Hij had een fijn besneden gelaat met trekken, die energie en stoutmoedigheid uitdrukten, en donkergrijze ogen, onder een hoog, gewelfd breed voorhoofd.

Zijn leeftijd viel moeilijk te bepalen, maar aan de slapen begon zijn haar enigszins te grijzen.

Deze man was John Raffles, de Grote Onbekende, de gentleman-inbreker, op wiens aanhouding Scotland Yard een hoge prijs had gesteld, welke echter nog niemand had kunnen opeisen.

Dat hij hier ongestraft en zonder enige bekommernis kon rondlopen, was toe te schrijven aan het feit dat iedere inwoner van Londen die zijn wereld kende, hem hield voor Lord William Aberdeen, de welbekende vice president van de alom bekende Windsorclub, en zeker geen moment zou durven veronderstellen, dat zijne Lordschap identiek was met de lang gezochte Lord Edward Lister, alias John Raffles.

Hij had omstreeks een uur geleden het fraaie herenhuis in de Cromwellstreet verlaten, hetwelk hij in zijn hoedanigheid van Lord William Aberdeen met zijn trouwe vriend Charles Brand bewoonde, en had geen ander doel, dan een wandeling te maken.

Zo was hij, onwillekeurig Covent Garden genaderd, een der straten in het centrum van Londen, waar onder andere ook het bekende operagebouw staat.

Hij kwam al verder wandelend in de buurt van een groot huis, waarvan hij wist, dat het onlangs voltooid was, en dat in de plaats was gekomen voor twee andere kleine huizen van zeer oude datum, die daartoe met de grond gelijk waren gemaakt.

Het was geheel van grijs natuursteen opgetrokken en de architect had blijkbaar zijn best gedaan om het uiterlijk te doen gelijken op een of ander middel-eeuws paleis.

Misschien was hij in deze imitatie wel wat te ver gegaan, met het gevolg, dat het gebouw in deze stad van mist en nevel vrij zonderling aanded.

Het huis was aan alle zijden omgeven door een grote tuin, die aan de straatzijde was afgesloten met een hoog verguld hek.

Dit hek stond op dit oogenblik wijd open, en langs het trottoir stonden twee grote vrachtauto's, reusachtige meubelwagens, waarop met grote letters de firmanaam Stewart en Middleton geschilderd was.

Een half dozijn stoere kruiers was druk bezig de inhoud van deze meubelwagens af te laden en door de tuin, naar de buitendeur te dragen, die eveneens wijd openstond, en waar een portier had post gevat.

Divans, leunstoelen van het zwaarste leer, dikke tapijten, zware tafels, stoelen en andere meubelen uit de meest uiteenlopende tijdperken werden naar binnen gedragen, en verdwenen als in de opengesperde muil van een niet te verzadigen roofdier.

Sommige stukken, die voor de derde of vierde verdieping bestemd en te zwaar waren om ze de trappen op te dragen, werden opgetakeld en verdwenen dan door een der ramen.

Raffles kwam langzaam naderbij en keek enige oogenblikken belangstellend toe.

Hij ging in zijn herinnering na wie wel de eigenaar van dit opzichtig fraaie huis kon zijn, dat blijkbaar speciaal voor hem gebouwd was, en eindelijk had hij de naam gevonden: Stanley Piggott, de vleeskoning.

Als Raffles nog mocht twifelen dan zouden de opmerkingen welke hij rondom zich hoorde uiten, hem wel aanstonds op de hoogte hebben gebracht.

— De rijke Piggott komt in dit huis, jongens, riep een straatjongen tot een paar anderen. Mijn vader is kruier bij Stewart en Middleton, kijk, daar staat hij, bij het terras.

— Piggott? Is dat niet die vent, die duizenden ponden minderwaardig spek aan het leger heeft geleverd?

— En die een paar miljoen heeft verdiend door voor een appel en een ei Amerikaans spek in te slaan en het net zo lang vast te houden tot de prijzen meer dan verdubbeld waren?

— Ja, dat is hij. En nu komt hij in dat prachtige huis wonen. Kijk wat een prachtige meubels, allemaal woekerwinst.

Op dat oogenblik kwamen drie of vier werklieden, blijkbaar behangers, uit het huis met hun tas met gereedschap onder de arm.

Het was duidelijk dat daar binnen onder volle stoom gewerkt werd.

Waarschijnlijk wilde Piggott zo spoedig mogelijk zijn paleis binnentrekken, en het oude eenvoudige huis in de Queen Annestreet, waar hij tot dusverre zijn zaken gedreven had, voor goed verlaten.

Raffles wandelde in gedachten verdiept langzaam verder.

Zijn geest scheen zich ergens mee bezig te houden, want nu en dan speelde er een spottende glimlach over zijn gelaat.

Op een gegeven moment bleef hij staan en wenkte een voorbijrijdende taxi.

— Naar de Cromwellstreet, het huis van Lord Aberdeen, riep hij de chauffeur toe.

Een kwartier later stopte de chauffeur voor het fraaie huis.

Raffles stapte uit, rekende af met de chauffeur, en ging het huis binnen.

Hij ontdeed zich in de vestibule van zijn jas en hoed, die door de grijze kamerbediende Gaston in ontvangst werden genomen.

Zijn vriend Charles Brand was bezig met een werkje dat al zijn aandacht in beslag scheen te nemen, namelijk het bijhouden van een dik register, dat geplakt was met allerlei uitknipsels uit tal van binnen- en buitenlandse bladen, zorgvuldig geordend en geregistreerd.

Naast hem lag een stapeltje kranten en in de rechterhand hield hij een grote schaar.

Hij legde dit instrument echter aanstonds neer en kwam Raffles opgewekt tegemoet.

— Is de wandeling je goed bevallen? vroeg hij. O, maar dat behoef ik niet te vragen, je ziet er geheel anders uit, dan toen je wegging.

— En hoe zag ik er dan wel uit? vroeg Raffles glimlachend.

— Als iemand die over het een of ander uit zijn humeur is. Kortom je was in een neerslachtige bui, en ik ben blij, dat ik je heb aangeraden, een flinke wandeling te maken. Het is duidelijk aan je te zien, dat dit je goed heeft gedaan.

— Toch misschien minder de wandeling zelf, amice, dan wat ik tijdens die wandeling zag, antwoordde Raffles, met dezelfde eigenaardige glimlach om de lip-

pen. De zaak was, dat ik in de laatste dagen te weinig om handen had. Ik vreesde reeds dat de klad in mijn beroep gekomen was, want iedere beunhaas acht zich tegenwoordig gerechtigd, op de naam van inbreker te voeren, en men weet waarlijk niet, wat men meer bewonderen moet: de brutaliteit waarmee deze heren zonder voldoende vak-kennis zich aan deze tak van wetenschap wijden, of de hardnekkigheid waarmee zij dit moeilijke vak blijven uitoefenen, ofschoon de politie herhaaldelijk een duchtige opruiming onder hen houdt.

— Het is waar, dat de concurrentie zeer groot wordt, hernam Brand.

— En ik noem het oneerlijke concurrentie riep Raffles uit. Zij bederven het beroep, en maken er een ordinair voor iedereen beschikbaar handwerk van, zonder elegance, zonder wetenschap, en vooral zonder romantiek. Maar ik heb zoëven iets ontdekt, hetgeen voor ons nieuwe arbeid, nieuwe opwindung, nieuwe avonturen kan betekenen.

— Laat eens horen.

Raffles liet zich in een gemakkelijke stoel vallen, nam een sigaret uit de koker, die Brand hem voorhield.

Hij stak de sigaret aan en keek de blauwe rookspiralen na, die naar de zoldering opwolften en begon:

— Je kent natuurlijk Stanley Piggott?

Brand dacht een ogenblik na en antwoordde:

— Kennen, dat is te zeggen, ja, wacht eens, ik moet zijn naam gelezen hebben zoëven nog. Precies, het is die schatrijke importeur van Amerikaans spek, die vooral in de oorlogsjaren ontzaglijke winsten heeft gemaakt. Welnu wat is er met hem?

— Luister. Ik kwam zoëven langs Covent Garden, en daar zag ik het nieuwe huis, een soort mislukt Doge Paleis, hetwelk onze vriend daar voor zich heeft laten neerzetten. De bouwmeester mocht zeker naar eigen goedvinden zijn artistieke lusten botvieren en behoefde niet op geld te zien, want het was overdadig versierd met marmer en hardstenen torentjes. Men was nu bezig het huis van meubelen te voorzien en te stofferen, en

binnenkort zal de familie Piggott er waarschijnlijk binnentrekken.

— Heel interessant, maar wat bedoel je nu eigenlijk?

— Wel, Charles, die man is veel te rijk. Dacht je dat ik daarbij werkeloos zou blijven? Daar is een man, die miljoenen heeft verdiend, als men het zo noemen mag, met niets anders, dan een handig zakeninstinct, dat hem er toe dreef bijtijds grote hoeveelheden levensmiddelen in te slaan, met het doel, die later tegen ongehoorde winst weer van de hand te doen, waarbij het hem volkomen koud liet of zijn landgenoten aan die levensmiddelen gebrek zouden kunnen krijgen. En wat doet die man nu met al zijn geld? Tracht hij zo goed en zo kwaad als het in de tegenwoordige omstandigheden mogelijk is, de noden onzer maatschappij te lenigen? Sticht hij fondsen tot bevordering van de nationale wetenschap, steunt hij hospitalen en ziekenhuizen, doet hij aan sociaal werk? Niets van dat alles. Hij koopt een reusachtige auto, van een kleur, die de paarden op straat aan het schrikken maakt, hij laat zich bij de duurste kleermaker van Londen twintig pakken tegelijk maken, hij denkt alleen maar aan zijn genot, steekt zichzelf en zijn lieve familie in de meest opzichtige kleren, en bekommert zich verder nergens om.

— Je bent van zijn doen en laten goed op de hoogte.

— Dat hoop ik. Welnu, naar mijn mening vragen dergelijke lieden er om bestolen te worden, om aan den lijve te voelen, dat zij hun rijkdom niet waard zijn. Er zijn lieden, die beter weten om te gaan met het geld en daartoe behoort ik. En omdat ik naar mijn zin nog lang niet genoeg heb, daarom zullen wij die Mr. Piggott eens wat van zijn geld ontlasten.

— Hoe wil je dat doen? vroeg Brand op zachte toon.

— Als het moet bij hem inbreken, maar ik ben van oordeel, dat wij het ditmaal wel eens op een andere wijze kunnen proberen.

— Hoe dan?

— Dat zal ik je zeggen. In dat grote huis is natuurlijk ook een groot personeel nodig, en het is best mogelijk, dat Piggott nog lang niet het noodzakelijke dienstponeel aangenomen heeft. Je begint me zeker al te begrijpen?

— Ja, ik geloof dat ik je plannen doorzie.

— Wij zullen ons aanbieden als bedienden, en ik ben er van overtuigd, dat onze onderneming dan zo vlot zal verlopen als een toneelstuk, waarvan het publiek de afloop reeds in het eerste bedrijf kan raden.

— Dus ik moet meedoen. Wat zullen onze functies zijn?

— Dat zal natuurlijk enigszins van de omstandigheden afhangen. Het zou mij het beste zijn, als wij de werkzaamheden wat konden verdelen, ik bedoel als er een steeds binnenshuis kon zijn, en de andere buiten. Dus als nummer één butler, huisknecht of iets dergelijks kon zijn, en nummer twee chauffeur. Ik moet zeggen, dat ik het een zeer prettig karweitje zou vinden, mijn aanstaand slachtoffer, de man met zijn varkensgeelaat, wat rond te laten toeren.

— En wanneer zullen we dat proberen?

— Zo gauw mogelijk, want de familie zal wel dezer dagen haar nieuwe residentie betrekken. Wij zullen in ieder geval aanstonds eens op onderzoek uitgaan.

De twee vrienden bespraken hun plan in onderdelen, hetgeen tengevolge had, dat zij een uur later beiden vermomd op weg waren om onderzoek te doen naar de omstandigheden, waarin zich het personeel van Mr. Piggott bevond.

Het onderzoek scheen bevredigend uit te vallen, want nog diezelfde avond konden zij hun plan tot in de puntjes opmaken en behoefden zij nog slechts af te wachten of het geluk hun gunstig zou zijn.

Zij zorgden voor voortreffelijke geuigschriften, waarop zelfs het scherpste oog niets zou hebben aan te merken, en de volgende dag kon aan de uitwerking van hun plan worden begonnen.

HOOFDSTUK III.

DE SOLLICITATIE

De volgende dag kwamen zich twee jonge mannen, zeer eenvoudig gekleed, aanmelden aan het oude, sombere huis in de Queen Annestreet, waar Piggott tot dusverre zijn zaken had gedreven.

Een oude dienstbode, blijkbaar een familie-erfstuk, wier ogen op dit ogenblik rood van het huilen waren, opende de deur.

— Wat wenst gij, heren? vroeg de oude meid, terwijl zij de beide bezoekers door de half geopende deur opnam.

— Wij willen gaarne Mr. Piggott spreken, zei Raffles.

— Is het voor zaken? Mijnheer doet geen zaken meer.

— Neen, wij komen hem eenvoudig onze diensten aanbieden.

— O, zijt gij ook al van dat slag? riep de oude dienstbode uit, Ja, ja, de oudjes worden aan de dijk gezet. Wij zijn niet deftig genoeg. Wij zouden niet in het nieuwe huis passen.

De oude dienstbode bracht haar short naar de ogen, en scheen slechts met moeite een nieuwe tranenvloed te weerhouden.

Raffles en Brand hadden aanstonds alles begrepen.

Piggott als een echte parvenu, ontdeed zich van zijn oude getrouwen die hem een mensleeftijd lang trouw en eerlijk gediend hadden, alleen omdat zij een minder goed figuur zouden slaan in het paleis, hetwelk hij dezer dagen voornemens was te betrekken.

— Gij wordt dus aan de dijk gezet? vroeg Raffles op zachte toon.

— Ja mijnheer, met een heel klein pensioentje en dat heb ik nog te danken aan Miss Grace, God zegene het lieve kind.

Raffles schudde het hoofd, en zei:

— Zeg mij je naam eens, beste meid.

De oude dienstbode wierp Raffles een verbaasde blik toe en antwoordde aarzelend:

— Ik heet Mary Stanford, mijnheer.

— Uw adres?

— Theemslane, nummer twee; daar woont mijn zuster, en ik mag voorlopig bij haar komen inwonen. Maar waarvoor wilt gij dat eigenlijk weten?

— Och, louter nieuwsgierigheid, antwoordde Raffles schouderophalend. Dien ons nu maar gauw aan bij uw meester, want wij zouden niet gaarne zien dat andere ons voor waren.

— Dat zou best kunnen, want er zijn al heel wat sollicitanten geweest.

De oude dienstbode liet de twee mannen binnen, en slofte toen de brede, donkere gang in en verdween achter een zware eikenhouten deur.

Raffles wierp een blik om zich heen, met het oog van een kenner en zei:

— Een mooi oud huis, Charles.

— Heel mooi, dat geloof ik graag. Maar het riekt naar spek. Ruik jij die ranzige lucht niet?

— Natuurlijk. Wie weet hoe lang er in dit huis met het bijbehorende pak-

huis, al handel in spek en andere vleeswaren is gedreven. Maar kijk eens naar dat prachtige eikenhouten beschoot, die eikenhouten deuren, die prachtige, ouderwetse trap, met de mooie gesneden leuning, en die door de tijd half uitge-sleten blauwe en witte tegels op de vloer.

— Inderdaad, het is alles heel mooi, en ik voor mij kan niet begrijpen hoe men, als men een greintje schoonheidsgevoel heeft, uit zulk een mooi oud huis kan weggaan, om een modern te gaan betrekken, dat weliswaar splinternieuw maar ook heel lelijk is.

Nog enige tijd spraken de twee vrienden over de biezonderheden van het oude huis waarin zij zich nu bevonden, tot de oude dienstbode terugkeerde met het verzoek haar te willen volgen.

— Ik heb maar een goed woordje voor jullie gedaan, zei zij, met 'n flauwe glimlach. Ik moet hier toch weg, en dan hoop ik maar, dat mevrouw het met jullie beiden treft.

De oude meid bracht hen nu langs een paar trappen en door een aantal gangen, naar het ontvangsalon van de familie Piggott, waar het gehele gezin bijeen was, dat wil zeggen, het echtpaar, Grace en nog een jong mens van een jaar of vijftientig met hetzelfde schaapachtige uiterlijk van zijn vader.

Hij was net zo mager als zijn moeder en zijn schraal lichaam was gestoken in een rijcostuum, waarvan de broek en de laarzen zijn dunne, kromme benen, niet op het voordeligst lieten uitkomen.

Raffles en Brand traden binnen en Mrs Piggott bekeek de beide zogenaamde bedienden, alsof het wilde dieren waren van een zeldzame soort.

De heer Stanley Piggott liet van tijd tot tijd een knorrend geluid horen, en de zoon, Harry geheten, draaide om hen heen, terwijl hij met zijn karwats tegen zijn laarzen klapte.

Grace was met de rug bij de ramen blijven staan, en onderwierp van deze observatiepost de beide sollicitanten aan een onopvallende, maar daarom niet minder nauwkeurige inspectie.

Harry Piggott was de eerste die sprak.

Met een verwijfd, gemaakt stemmetje kraaide hij:

— Zien er goed uit... Neem ze maar, oude heer, zeg. Zien er veel beter uit dan het vorige stel.

— Maar, jongen, wij weten immers nog niet eens wat zij kunnen, riep Mrs. Piggott uit.

— Je moeder heeft gelijk, jongen, knorde de voormalige zakenman. Wij moeten hen eerst eens aan de tand voelen. Wij zijn al genoeg bekocht met dat andere brutale gespuis. Daar behoeven jullie je natuurlijk niets van aan te trekken, voegde hij er aan toe, zich tot Raffles en Brand wendende.

— Probeer het maar eens met hen, oude heer, zeg. Ik geloof dat zij bruikbaar zijn, kraaide Harry, en smijt dan meteen die onbeschofte chauffeur er uit, die ons achter onze rug uitlacht.

— Dat kun je wel zeggen, jongen, maar hij is goed voor zijn werk.

— Hij is een onbeschaamde kereel, maar hij kan tenminste een auto besturen. Je bent immers chauffeur? zo wendde hij zich tot Raffles.

Raffles knikte bevestigend en antwoordde op bescheiden toon:

— Ja mijnheer, en ik geloof dat ik verstand van auto's heb.

— Neem hem maar vader, riep eensklaps Grace uit, die tot dusverre nog geen woord gezegd had. Neem hen allebei maar. Zij zien er fatsoenlijk uit.

Stanley Piggott bromde iets in zichzelf, maar het was duidelijk te zien, dat hij de wens van zijn dochter zou inwilligen.

— Zullen wij het doen, Dora? zo wendde hij zich vragend tot zijn vrouw, die nog in tweestrijd scheen te staan.

— Wij kunnen het in ieder geval proberen, antwoordde deze dame. Gij hebt natuurlijk goede getuigschriften?

— Hier zijn ze... alstublieft, mevrouw.

Raffles haalde enige papieren te voorschijn, en overhandigde ze aan de vrouw des huizes, welk voorbeeld aanstonds door Brand gevolgd werd.

Mrs. Piggott wierp er een blik in, en overhandigde ze daarna zwijgend aan haar zoon, die ze op zijn beurt zonder een woord te zeggen, aan zijn zuster ter hand stelde.

Het laatste kreeg de heer des huizes

ze te zien, waaruit een onbevooroordeeld toeschouwer de conclusie had kunnen trekken, dat het oordeel van de heer Piggott in dit huis het minste gewicht in de schaal legde.

— Nu, die getuigschriften lijken mij wel in orde te zijn, bromde Stanley Piggott, terwijl hij de papieren dichtvouwde en teruggaf.

Hij speelde even met zijn dikke, gouden horlogeketting die op zijn buik bengelde en zei toen aarzelend:

— Met dat al weet ik toch nog niet, of ik jullie wel...

— Gij zijt van heden af in dienst genomen, viel Grace Piggott haar vader in de rede. Onze chauffeur kunnen wij niet houden. Hij is een ongelikte beer, daarbij brutaal en hij drinkt. Ik hoop dat gij u van een andere zijde zult laten kennen zo wendde zij zich tot Raffles.

— Daarop kan ik u gerust bevestigend antwoorden, miss, zei Raffles. Ik ben geen ongelikte beer, ik ben ook niet brutaal en ik drink niets anders dan koffie en thee.

— En gij? zo wendde het meisje zich tot Brand.

— Ik volg in alles het voorbeeld van mijn kameraad, miss, antwoordde de jongeman.

— Nu, dan is alles in orde. Gij kunt morgen in dienst komen. Salaris regelen we nader, hernam het jonge meisje.

— En onze tegenwoordige chauffeur? Wat gebeurt daarmee? vroeg haar vader op benepen toon.

— Is u soms bang voor hem? vroeg Grace minachtend. Dan zal ik hem wel zeggen, dat hij moet verdwijnen.

Blijkbaar opgelucht door deze mededeling, riep Stanley Piggott uit:

— Doe dat, meisje! Om je de waarheid te zeggen, ja, ik heb het niet voorzien op die ruwe kerel. Hij heeft een manier om mij aan te zien, die mij hoogst onaangenaam aandoet.

— Zeldzaam brutale vierk! klonk het kinderachtig stemmetje van mijnheer Harry. Nog nooit zo'n arrogante knuppel gezien! Moet er per sé uit! Grace je bent een ware Jeanne d'Arc. Ik heb

respect voor je, kind. De oude heer is een beetje bangelijk uitgevallen.

Na deze woorden verliet Grace Piggott het vertrek, na nogmaals een vluchtige blik op Raffles te hebben geslagen.

De oude heer Piggott draaide enigszins verlegen aan een zijner diamanten ringen en zei toen met een dom lachje:

— Ik kan niet ontkennen, dat die dekselse meid mij, om zo te zeggen, om haar vinger windt. Een willetje hoor. Koppig, maar knap geleerd, daar zou ik een boekje van open kunnen doen...

Een bestraffende blik van zijn vrouw deed hem eensklaps zwijgen.

Hij las daarin, dat het voor een miljonaire geen pas geeft, dergelijke dingen aan twee wildvreemde mensen, bedienen nog wel, mede te delen.

Om zijn flater weer goed te maken, hernam hij op barse toon:

— Dat gaat jullie ook eigenlijk niet aan. Zorg maar, dat je morgen op tijd present bent, en doe je plicht, dat is alles wat ik van jullie verlang.

— Daar kunt u van op aan, mijnheer, zeiden de twee vrienden als uit één mond.

Nog voor zij het vertrek hadden verlaten, trad Grace Piggott weer binnen. Zij scheen een weinig opgewonden te zijn, en haar ogen schitterden.

— Ik heb onze chauffeur Waghorn eens even aan het verstand gebracht, wie hier wat te zeggen heeft, riep zij uit. Ik heb hem met een maand loon ontslagen, hij kan dus nog van geluk spreken. Het gezicht van die man stond mij allang niet aan.

Zij wendde zich tot Raffles en vervolgde:

— Gij kunt dus morgen in dienst treden?

— Desnoods vandaag nog, miss.

— Neen, dat behoeft niet. Als gij er morgen maar zijt. Ik hoop dat gij ons naar genoegen zult bedienen.

Er vloog een zonderling glimlachje om de lippen van Raffles bij het horen van deze woorden, maar hij antwoordde niet, en boog alleen even het hoofd.

HOOFDSTUK IV.

CHAUFFEUR EN MILJONAIRSDOCHTER

Zoals afgesproken was kwamen de nieuw aangenomen bedienden zich de volgende dag aanmelden.

In allerijl was voor Raffles een nieuwe livrei besteld, daar die van de weggezonden chauffeur hem veel te wijd zou zijn.

Diezelfde dag zou de verhuizing naar het nieuwe huis plaats hebben en Raffles kreeg geen gelegenheid zich op de hoogte te stellen van de inrichting der garage in het oude koopmanshuis, daar reeds de vorige dag de beroemde kakelbonte auto naar een andere garage was overgebracht.

Vandaar ging de nieuwe chauffeur de wagen halen, om zijn nieuwe meesters naar hun nieuwe woning te brengen.

Brand had moeten helpen bij het overbrengen van kleinere voorwerpen, waarvan de rijk geworden familie geen afstand had willen doen.

Raffles stuurde de wagen zonder haperen door de drukke straten van Londen, en Mr. Piggott, had reeds uitroepen van bewondering en van schrik doen horen bij de stoutmoedige wendingen, welke zijn nieuwe chauffeur de wagen liet maken.

Harry, was eveneens tevreden, en zelfs het zure gelaat van Mr. Piggott vertoonde een zachtere uitdrukking.

Grace, die schuin achter Raffles zat, wierp van tijd tot tijd een blik op het kalme gelaat voor haar, of liet het glij-

den over de elegante en toch zo krachtige gestalte van de nieuwe chauffeur.

De livrei zat hem als gegoten aan het lichaam, vond zij en hij zag er eigenlijk helemaal niet uit als een ondergeschikte.

Aldra was het nieuwe huis in Covent Garden bereikt.

Raffles stopte, maar het echtpaar kon niet zo gauw besluiten uit te stappen, zozeer imponeerde hen het uiterlijk van hun nieuwe woning.

— Dat is allemaal van ons, riep de heer Piggott in extase.

— Allemachtig aardig huisje, bevestigde Harry.

— Ik vind het honderdmaal mooier dan het Buckingham Palace, riep mevrouw op trotse toon.

Ineens wendde Mr. Piggott zich tot de chauffeur met de onverwachte vraag:

— En wat zeg jij er van, Philip?

— Het is een zeer duur huis, mijnheer, antwoordde Raffles eenvoudig.

— Duur? Ja, dat is het zeker. Het heeft mij een hoop geld gekost. Maar vindt je het ook niet mooi?

De gewaande chauffeur haalde onmerkbaar de schouders op.

— Over de smaak valt niet te twisten, mijnheer. U houde mij de opmerking ten goede, maar er zijn aan dat huis verschillende balkons, torentjes en andere versieringen, die het evenwicht van het geheel verbreken. Ook zijn de terrassen niet gelukkig aangebracht, maar ik her-

haal, het is geheel een kwestie van smaak.

Grace had enigszins verbaasd toegelisterd en zei:

— Hij heeft gelijk, vader. Nu ik het goed bekijk, vind ik, dat het iets heeft van een massieve duiventil met al die krullen en tierelantijntjes.

Mr. Piggott scheen enigszins onaangenaam getroffen te zijn, maar hij zei niets en mompelde alleen wat onverstaanbare woorden.

Mrs Piggott was blijkbaar op haar tenen getrapt.

Harry echter vatte de zaak aanstonds van de humoristische kant op en riep luidruchtig uit:

— Bij, Jove, dat is een knappe chauffeur; hij heeft het bij het rechte eind, oude heer. Ik geloof, dat wij goede vrienden zullen worden, zo vervolgde hij, terwijl hij Raffles op de schouders klopte.

Deze wendde zich om en keek de jonge fat even met hoog opgetrokken wenkbrauwen aan.

Het duurde slechts een moment, maar de blik van de chauffeur scheen zulk een invloed op Harry Piggott uit te oefenen, dat deze aanstonds zijn hand verschrikt terugtrok en er niet ver van af was een verontschuldiging te stamelen.

Hij was het eerst van allen uit de wagen, om te voet de voortuin door te gaan, nadat Charles Brand in eigen persoon het grote hek had geopend. De auto volgde de brede oprijlaan en kwam met een sierlijke zwaai tot voor het grote terras, waar Raffles juist voor de straatdeur stopte.

De familie stapte uit, Mr. Piggott het laatst van allen.

Hij wendde zich tot Raffles en riep hem toe:

— Breng de auto nu maar naar de garage, Philip. Ik denk, dat je ervan zult opkijken. Alleen de inrichting daarvan heeft een bom duiten gekost. Er is plaats voor wel acht auto's, even groot als deze, en binnenkort koop ik er nog een paar wagens en nog een kleine sportwagen bij. En dan moet je mij ook chaufferen leren.

Raffles boog zwijgend.

— Grace wil het ook leren, vervolgde

Mr. Piggott.

Opnieuw een stomme buiging.

— Ik hoop toch, dat het niet te veel van je gevergd zal zijn, zei het jonge meisje, terwijl zij haar blik op Raffles vestigde.

— Ik kan niet inzien, waarom het te veel van mij gevergd zou zijn, miss, antwoordde Raffles bedaard. Een dag heeft niet meer dan vierentwintig uren en in die tijd ben ik gehouden u te dienen, tegen het loon, dat mij daarvoor uitbetaald wordt.

Grace scheen iets te willen zeggen, maar zij bedacht zich, fronste even de wenkbrauwen en sprong toen vlug de treden van het terras op.

Langzaam reed de auto langs de andere kant de laan af, waarna Raffles de wagen in de garage reed, die inderdaad een juweeltje mocht worden genoemd.

Tegen half twaalf, nadat Raffles de auto behoorlijk had nagezien en van stof gereinigd, had hij gelegenheid enkele woorden met Brand te wisselen.

— Wel? was zijn laconieke vraag, zodra hij de jongeman zag.

— Alles gaat goed, antwoordde Brand lachend. Ik zie, dat je hier prachtig bent ingericht. De garage lijkt wel een paleisje.

— En jij?

— Ik moet mijn paleisje delen, met alle andere bedienden, maar ik moet erkennen, dat het bediendenverblijf er zeer goed uit ziet. Slaap je hier in huis?

— Ja, dat wil zeggen, mijn woning is boven de garage. En vertel mij nu eens of je al iets hebt kunnen ontdekken?

— Niet veel, want het is natuurlijk nog zeer druk.

— Hoeveel bedienden zijn er?

— In het geheel tien, vrouwen en mannen bij elkaar.

— Slapen die allen binnenshuis?

— Allemaal.

— Waar?

— Zij zijn gescheiden als de bokken en de schapen. De dames slapen in het sousterrain, de heren op de zolderverdieping.

— Nu, dat is tenminste al wat. Nog iets?

— Ens zien, ja, er heeft dezer dagen

een soort inwijdingsfeest plaats, een zogenaamde housewarming en naar wat ik heb kunnen horen zijn de Piggotts voornemens jouw oordeel in te winnen. Vooral Grace schijnt bijzonder veel waarde te hechten aan je mening. Zij zegt, dat men kan zien, dat jij bij heel deftige families gediend hebt.

— Dat is heel prettig om te horen. Weet je al wanneer die partij is?

— Nog niet, maar dat hoop ik gauw te weten te komen.

— Is er veel toezicht?

— Neen Edward. Het is duidelijk te zien, dat alle leden van het personeel weten, wat voor vlees zij in de kuip hebben en ze doen wat zij willen. Miss Grace is nog de enige voor wie zij een beetje respect hebben. Mrs Piggott gaat men zoveel mogelijk uit de weg, vanwege haar zuur gezicht; de baas lachen ze uit, vanwege zijn manieren, en Harry, die halve idioot, doen zij achter zijn rug na. Kortom het is nog een weinig een huishouden van Jan Steen, waarin de butler vruchteloos wat orde en tucht probeert te brengen.

— Nu, dat is voor ons doel zoveel te beter, vond Raffles. Ga nu maar weer aan je werk, want het is niet goed, als men ons te veel samen ziet, en zet ogen en oren wijd open, dat is alles wat ik je vraag.

— Afsproken.

Kort na de lunch, toen Raffles in een overall bezig was met het nazien van de motor ging de deur van de garage open, die op het park uitzag, en trad Grace Piggott binnen.

Raffles veegde onmiddellijk zijn handen zo goed als het ging aan 'n postelap af en hield met zijn werk op.

— Gij kunt gerust door blijven werken, Philip, zei Grace Piggott vriendelijk. Ik wil je niet storen. Ik kom alleen maar vragen, of gij vanmiddag met mij wilt uitrijden?

— Dat behoeft gij immers niet te vragen, miss; gij hebt het slechts te bevelen, antwoordde Raffles kalm.

— Maar ik vraag het liever, riep Grace uit. Ik weet niet, hoe het komt, maar gij lijkt mij in het geheel niet de man zich te laten bevelen.

— Als dat zo was, miss, dan behoorde ik niet in een ondergeschikte betrekking te zijn gegaan, zei Raffles bedaard.

— Zijt gij altijd chauffeur geweest?

— Ik heb heel lang met allerlei automobielen omgegaan.

— Gij spreekt zeer beschaafd, gij hebt waarschijnlijk een goede opvoeding genoten?

— Een zeer goede, miss.

— Zijt gij getrouwd?

— Ik ben vrijgezel, miss.

— Maar dan toch zeker verloofd?

— Evenmin, miss.

— Niet verloofd? riep het jonge meisje verbaasd uit. Zijt gij misschien een vrouwenhater?

Raffles bukte zich, om een Engelse sleutel van de grond op te rapen, waarmee blijkbaar nogal tijd gemoeid was.

Toen hij zich oprichtte, had zijn gelaat een stroeve uitdrukking.

— Ik geloof, dat gij mijn vraag niet gehoord hebt? ging het meisje onverbiddelijk voort.

— Dat wel, miss, maar ik betwijfel, of dit wel een onderwerp is, dat de dochter van een schatrijk man met de chauffeur van haar vader kan bespreken.

Grace Piggott keek de gewaande chauffeur geruime tijd zwijgend aan.

— Het is merkwaardig, zei zij. Gij zoudt de eigenaar van de auto kunnen zijn. Uw stem en uw manieren passen in het geheel niet bij een bediende. Dus wij gaan in ieder geval vanmiddag rijden? vroeg zij.

— Zoals gij beveelt, miss. Ik zal de pikeur waarschuwen.

— O neen, die hebben wij niet nodig, riep het meisje haastig uit. Hij kan ook chaufferen, en misschien heeft papa of mama hem wel nodig. Ik kom veel liever naast u zitten, om vast wat leren te chaufferen.

— Zoals gij wenst, miss, hernam Raffles met een buiging, en met de gladde gediensigheid van een goed geïnstrueerde bediende op zijn gelaat.

— Kunt gij tegen drie uur komen voorrijden?

— Om drie uur zal ik met de wagen voorkomen, miss.

— Ik mag van papa een kleine auto

voor mij zelf kopen. Gij moet met mij meegaan, om mij goede raad te geven. Daar hebt gij toch niets op tegen?

— Ik ben geheel tot uw dienst, miss.

— Gij praat maar steeds van dienst, riep het meisje met een zuur lachje uit. Wilt gij het dan geheel niet doen om mij een genoegen te doen?

— Alles wat gij mij opdraagt, doe ik gaarne.

— Nu, tot straks dan.

Raffles maakte een hoffelijke buiging en hield de deur voor het meisje open.

Op de drempel keerde zij zich nog eens om, en wierp Raffles een half bevelende, een half vleiende blik toe, en was het volgende ogenblik verdwenen.

Raffles bleef nog even met slap nederhangende armen naar de dichte deur kijken, haalde toen met een ironisch glimlachje de schouders op en ging weer aan zijn werk.

HOOFDSTUK V.

ALS DE LIEFDE SPREEKT

Precies op de afgesproken tijd stond de kakelbonte auto voor het hek van het herenhuis stil, met Raffles achter het stuurwiel.

De nieuwe livrei zat hem als aan het lichaam gegoten en hij zag er waarlijk elegant uit, zoals hij daar met vaste hand het wiel omklemd hield, rechtop als een kaars, en met de blik strak voor zich uit gericht.

Even later ging de deur van het huis open en Grace Piggott verscheen op het terras, nog bezig met het dichtknopen van haar handschoenen.

Zij liep vlug door de voortuin en opende zelf het hek.

Zodra zij binnen het gehoor van Raffles was, zei zij:

— Rijd maar eerst naar Hauston, de autohandelaar aan de Theemskade. Daarna kunnen wij wat in het Hyde Park gaan toeren, of ergens anders, waar het minder druk is, en waar gij mij het besturen van de auto gemakkelijker kunt leren.

Raffles knikte met het hoofd, ten teken dat hij het begrepen had, en het jonge meisje stapte in.

Met vaste hand stuurde Raffles, de wagen door de drukke straten, tot hij ten slotte stopte voor een groot gebouw, de fabriek van Hauston, de automobielfabrikant.

Dadelijk kwam er een employé te voorschijn, die het portier opende.

— Kunt gij iemand op de wagen laten passen? vroeg Grace, toen zij vlug uit de auto was gestapt.

— O, jawel miss, antwoordde de man, maar waarom zoudt gij de wagen niet in onze garage zetten? De auto staat daar goed en veilig.

— Gij hebt gelijk. Daaraan had ik zo gauw niet gedacht. Mijn chauffeur zal mij vergezellen om mij behulpzaam te zijn bij het kiezen van een kleine toer-auto.

— Rijd de wagen naar de garage en wacht mij daar, Philip, verzocht Grace Piggott.

Toen Raffles de wagen had weggebracht bleef hij naast het voertuig wachten.

Voor een ondeelbaar ogenblik namen de ogen van het jonge meisje de krachtige gestalte op, zoals Raffles daar nonchalant tegen de wagen geleund stond, en zei:

— Ga mee naar de toonzaal, Philip, de portier zal ons de weg wijzen.

Door een brede gang en over de binnenplaats bereikte het drietal de reusachtige expositiezaal, waar een groot aantal auto's ter verkoop waren tentoongesteld, en waar de portier hen overleverde in de handen van een verkoper, een deftig heer in een zwart jacket, die de nieuwe klant buigend ontving.

— Ik wens mij een kleine auto aan te schaffen, mijnheer, begon Grace, en mijn chauffeur zal mij daarbij raden. Ik zie dat gij voldoende keuze hebt.

— Wij zijn er van overtuigd, miss, dat wij, onze cliënten kunnen leveren, wat zij verlangen, zei de verkoper.

Over het brede middenpad, dat was vrijgelaten tussen twee rijen auto's, ging de verkoper haar voor naar een kleine Citroën, laag op de wielen, een model dat vast op de weg moest liggen.

— Een fraaie wagen, miss, maar eigenlijk minder geschikt voor een jonge dame, als gij tenminste voornemens zijt bij een kleine panne zelf het defect te herstellen.

— Natuurlijk wil ik dat, riep Grace Piggott vol geestdrift uit. Ik wil het hele mechanisme van de motor grondig leren kennen, en in staat zijn, het desnoods geheel uit elkaar te halen en weer te monteren.

— Dan zou ik u aanraden, met een eenvoudiger merk te beginnen, miss, ging Raffles voort. Ik zie daarginds een Morris Minor, werkelijk een zeer fraaie wagen, waarvan gij de behandeling vlugger zult leren. Ik ken dit merk en ik kan het u met gerust hart aanbevelen.

Het jonge meisje had haar blikken naar de aangewezen wagen gewend, en riep uit:

— Inderdaad, het is een juweeltje.

— Dat is het inderdaad, miss, beves-

tigde Raffles. De wagen is niet te hoog en niet te laag op de wielen, van een fraaie, gedrongen vorm, en dan die eenvoudige grijze kleur. Hoe fraai steekt het chromeerwerk daar tegen af. Het is als een karmozijnen gondel.

— Gij zijt dichterlijk, Philip! riep Grace uit, terwijl zij Raffles een verwonderde blik toewierp.

— Daartoe geeft het chauffeursvak menigmaal aanleiding, Miss. Wij komen veel in schone streken, en dat ontwikkelt wellicht ons dichterlijk gevoel.

— En ook de bekwaamheid om aan dat gevoel uiting te geven? vroeg Grace lachend.

— Soms wel, Miss, antwoordde Raffles.

— Nu, wij zullen ons maar bij deze wagen houden, zei het meisje. A propos, kunnen wij er een proefrit mee maken?

Een ogenblik scheen de verkoper te aarzelen.

Maar toen bedacht hij dat de hem onbekende klanten met een grote wagen gekomen waren, die in waarde dit kleine model zeker vier keer overtrof.

Hij haastte zich dan ook om te antwoorden:

— De wagen is tot uw dispositie, miss. Uw chauffeur schijnt een kenner te zijn en ik weet zeker dat de auto u bevallen zal. Sta toe, dat ik mij even verwijder om een paar man te halen, die de auto van het plankier zullen rijden, en startklaar maken.

De verkoper verwijderde zich en de miljonairsdochter en de chauffeur bleven enige ogenblikken alleen.

— Zeg mij eens eerlijk, Philip, gelooft gij niet, dat gij tot iets beters in staat zijt, dan tot het beroep van chauffeur? vroeg Grace Piggott zodra de verkoper buiten het gehoor was.

— Hoe zo, miss?

— Wel, gij maakt in alles de indruk van een man van beschaving... van iemand die veel gezien en gereisd heeft, en een goede opvoeding heeft genoten. Als het niet te romantisch klonk, zou ik bijna zeggen, dat gij... dat gij... ja, hoe zal ik het uitdrukken, zonder u te kwetsen?

— Zeg het gerust, miss.

— Welnu dan, dat gij een soort verkapte edelman zijt of zeker iemand die het vroeger heel goed heeft gehad.

— Dat is misschien ook wel zo, zei Raffles kortaf.

— Gij spreekt daar zeker niet gaarne over?

— Zeer ongaarne, miss.

— En gij vindt mij zeker een brutaal schepsel, dat ik dat allemaal zeg.

— Een chauffeur heeft zijn mening voor zich te houden.

Het voetje van Gace Piggott stampvoette driftig op de looper die het middenpad bedekte.

— Zeg toch wat gij denkt, riep zij uit. Gij kunt ronduit tegen mij spreken. Ik ben volstrekt niet trots, al wil ik mijn eigen weg gaan. Geef mij dus antwoord op mijn vraag.

— Ik vind u een weinig vrijmoedig, miss, als gij het dan weten wilt, maar welke man zou dit kwalijk kunnen nemen aan een miljonairsdochter, vooral als zij zo bekoorlijk is, als gij zijt.

Deze opmerking, zou uit de mond van iedere chauffeur, vrij zonderling hebben geklonken, maar dit scheen het meisje in het geheel niet op te merken.

Waar zij wel aan dacht, is niet goed uit te maken, maar het is zeker, dat zij bloosde, en de blik naar de grond wendde.

Op dat ogenblik hief zij echter het hoofd weer op en wierp Raffles diezelfde raadselachtige blik van zoëven toe. Op dat ogenblik trad de verkoper binnen vergezeld door een paar werklieden, die een soort brug voor het plankier schoven zodat het nu gemakkelijk was, de auto van deze helling af te rijden.

De wagen werd naar de garage gebracht, waar de benzinetank en het olie-reservoir gevuld werden.

— Hoe lang kunnen wij wegblijven? vroeg het meisje opgewekt, nadat zij in de auto had plaats genomen.

— Dat laat ik aan u over, miss. Ik weet echter zeker, dat gij over een half uur uw oordeel zult hebben gevormd.

— Welnu, dan zullen wij afspreken, dat ik de wagen gekocht heb, als wij over een half uur niet terug zijn, zei zij. Mijn naam is Grace Piggott, gij zult die

wel eens gehoord hebben.

— Natuurlijk, natuurlijk, miss, riep de verkoper haastig uit. Wie zou die naam niet kennen? Mijnheer uw papa heeft immers vandaag het nieuwe huis aan Covent Garden betrokken?

— Precies. Wanneer wij dus over een half uur niet terug zijn, verzoek ik u een chauffeur onze wagen naar ons huis te brengen.

— Het zal gebeuren, zoals gij verlangt, miss, antwoordde de verkoper met veel strijkages, in de wolken over deze vlotte verkoop.

Raffles had contact gemaakt, en naast Grace achter het stuurwiel plaats genomen.

Hij reed de garage uit, vanwaar hij dadelijk de Theemskade kon bereiken, en nu stooft het gemakkelijke bestuurbare wagentje langs de rivier.

Raffles moest zijn volle aandacht bij de auto bepalen, daar het hier op dit uur van de dag nogal druk was, en de auto's elkander voortdurend voorbij en achterop reden.

Tien minuten waren voor Raffles voldoende om zijn oordeel te vellen:

De auto liep voortreffelijk, de motor werkte bijna geruisloos en zeer soepel, en de snelheid was ruimschoots voldoende voor zulk een kleine wagen, het benzineverbruik en dat van de olie was voor zo ver nu reeds viel te constateren matig, kortom men kon voor zijn geld, nauwelijks beter verlangen.

Hij deelde dit onder het rijden aan het meisje mede, die genoot van de snelle rit.

— Als dat zo is, Philip, rijd dan naar Battersey Park, daar zijn wij toevallig dichtbij.

Raffles sloeg de weg in naar 't uitgestrekte park, hetwelk zich op de linker-oever van de Theems uitstrekt.

Aldra reed men over de gladde grintwegen van het park.

Bij het grote restaurant gekomen, dicht bij een der vijvers, legde Grace haar hand op Raffles' arm en zei:

— Stop hier eens even, ik heb trek in een kopje koffie.

Toen de auto stil stond stapte Raffles er vlug uit, liep voor om de wagen heen

en was Grace behulpzaam bij 't uitstappen met de voorkomendheid van een volleerde cavalier.

Het jonge meisje steunde even op zijn arm en plotseling scheen haar iets in te vallen:

— Hebt gij verstand van paarden? vroeg zij.

— Een chauffeur moet overal verstand van hebben, miss.

— Dus, gij kunt paard rijden?

— Ja, miss, heel goed zelfs.

— Dat treft uitstekend. Wij wilden juist een groom in dienst nemen, maar ik houd niet van zoveel personeel. Papa heeft mij een maand geleden een rijpaard ten geschenke gegeven, en ik kan nu wel voldoende rijden, om mij eens in het bos te wagen, tenminste als iemand mij vergezelt, die een oogje op mij kan houden.

— Gij kunt natuurlijk over mij beschikken, miss, zei Raffles eenvoudig.

— Dat is heerlijk, riep Grace uit, zonder zich veel te bekommeren om de mensen die in de restauranttuin aan de tafeltjes gezeten waren. Dan gaan wij morgen uit rijden. Gij kunt het paard van Harry gebruiken of een ander uit onze stal.

Grace ging de tuin binnen waar zij spoedig aller blikken tot zich trok door haar elegante verschijning, dronk een kopje koffie en stond er op, dat Raffles er ook een zou bestellen, keerde weer terug en liet zich nu door Raffles de verschillende delen van de auto uitleggen.

Na deze eerste les keerden zij naar huis terug, waar Grace geestdriftige verhalen aan haar ouders en broer deed over haar nieuwe aanwinst, over al de goede hoedanigheden van de auto, en van de chauffeur.

De volgende ochtend reeds vroeg bevond Raffles zich met twee paarden voor het hek van het herenhuis.

Het paard van Grace was een nog jong en vurig dier, wel wat te groot voor het jonge meisje, vooral daar zij de rijkunst nog niet geheel en al meester was.

Raffles had een fraaie hunter uitgezocht met het oog van de kenner.

Hij had zijn chauffeurslivrei verwis-

seld tegen dat van pikeur.

Het duurde niet lang of de deur ging open, en Grace trad naar buiten, gekleed in trui, rijbroek en hoge laarzen, welke de bevallige lijnen van haar figuurtje op het voordeligst deed uitkomen, en kwam nu met vlugge stappen de treden van het terras af.

Ook nu was zij geheel alleen, en Raffles begon te begrijpen, dat men dit meisje reeds van kindsbeen af veel vrijheid had gelaten.

Zij kwam vrolijk naar Raffles toestappen en riep uit:

— Wat een heerlijke ochtend, Philip, is het geen uitgezocht weer voor een wandelrit?

— Ja, miss, het is zeer mooi weer, en ik geloof, dat het wel enige tijd zal aanhouden, antwoordde Raffles, terwijl hij de stijgbeugel voor het jonge meisje vast hield.

Hij was op zijn beurt met een enkele sprong op de rug van zijn paard en bleef het jonge meisje nu op enige afstand volgen.

Zij hadden echter nog geen vijf minuten gereden, of Grace wendde zich om en hield haar paard in.

— Waar blijft gij toch? riep zij half boos half lachend. Waarom blijft gij achter mij rijden?

— Omdat het zo behoort, miss. De pikeur rijdt op een afstand van twee paard lengten achter zijn meester, dat is een voorschrift, dat reeds van Richard Leeuwenhart dateert.

— Het kan mij niet schelen wat Richard Leeuwenhart deed, riep Grace uit, kom naast mij rijden.

— Ik verzeker u, miss, dat het tegen de gebruiken is, gij zoudt aldus de etiketten schenden.

— Met etikette wil ik niets te maken hebben. Ik doe wat mij bevalt, en ik neem van niemand lesjes aan. Zeker niet, van mensen die mij wildvreemd zijn, en die maar al te graag aanmerkingen maken op mijn gedrag.

— Ik verzeker u, miss, dat gij u aldus onmogelijk in Hyde Park zoudt kunnen vertonen, hield Raffles vol. Men zou er u met de vinger nawijzen.

— Laat ze hun gang gaan. Ik verzoek

u naast mij te komen rijden.

Raffles bezweek voor deze bevelende toon en bracht zijn paard naast dat van het eigendunkelijke jonge meisje.

Geruime tijd reden zij zo zwiiggend voort.

Van tijd tot tijd wierp Grace een blik op de man naast haar, die in een zadel zat alsof hij zijn gehele leven niets anders gedaan had.

— Hoe komt het eigenlijk, dat gij zo goed kunt paardrijden, Philip? vroeg zij. Houdt gij van paarden?

— Zij zijn de enige wezens die het waard zijn dat men van ze houdt, miss, luidde het antwoord.

Met een ruk wendde het jonge meisje haar gelaat naar dat van de ruiter naast haar, dat strak en ernstig stond.

— Dat meent gij toch zeker niet? zei zij.

— Ik meen het werkelijk, miss.

Grace hield blijkbaar met moeite een opmerking terug, die haar op de lippen zweefde.

Zij reden verder zonder veel te spreken, bijna een uur, nu eens in draf, dan weer stapvoets, totdat zij het Regentspark bereikt hadden, waar het op dat uur nog stil was, vooral ook omdat de meeste ruiters zich bij voorliefde in Hyde Park ophouden.

Grace snoof met welbehagen de bedwelmende lucht van de meidoorns en hyacinten op.

Haar wangen waren hoger gekleurd, haar ademhaling ging snel, haar mooie blauwe ogen schitterden en haar fijne neusvleugels trilden van het genot dat de snelle bewegingen in de prikkelende ochtendlucht haar verschafte.

Zij hadden zo enige tijd voortgereden, steeds zwiiggend, toen er plotseling een haas dwars de weg overstak, vlak voor het paard van het jonge meisje.

Het paard schrikte van deze plotselinge verschijning, steigerde en sloeg eensklaps op hol.

Grace slaakte een gil, waardoor het dier nog wilder werd en in ijende vaart met haar doordraafde.

Raffles spoorde zijn paard tot grotere snelheid aan en trachtte het op hol geslagen paard in te halen. Het jonge meis-

je rukte tevergeefs aan de teugels, en het was duidelijk, dat zij haar bezinning verloor.

Nog een ogenblik, en het woest hollende paard zou haar hebben afgeworpen.

Raffles was nu vlak bij haar en juist toen Grace haar bezinning dreigde te verliezen en met een wanhopig gebaar de armen omhoog hief, greep hij met ijzeren vuist de teugels van het hollende met schuim overdekte dier en bracht het tot staan.

Grace was zeer bleek geworden.

Zij wankelde, scheen naar steun te zoeken en toen gleed haar lichaam zacht tegen Raffles' schouder.

Hij wierp een blik om zich heen, als om naar hulp te zoeken maar er was heinde en ver niemand te ontdekken.

Toen tilde hij het meisje uit het zadel, legde haar aan de rand van de weg, onder een dikke boom.

Hij bond de paarden aan een tak en wijdde toen al zijn zorgen aan het nu bewusteloze meisje.

Hij haalde een kleine flacon met vlugzout uit zijn vestzak, opende het en liet haar aan de inhoud ruiken, terwijl hij haar slapen zacht wreef met een paar druppels van een kristal heldere vloeistof die zich in een ander flesje bevond.

De uitwerking was verrassend, want nauwelijks waren enkele seconden verlopen, of Grace sloeg de ogen op, staarde even verwilderd om zich heen, slaakte een diepe zucht, keek Raffles die zich over haar had heen gebogen recht in het gelaat, en sloeg eensklaps haar handen om zijn hals.

Raffles wildé zich oprichten.

— Wat doet gij, miss? vroeg hij, terwijl hij haar handen trachtte los te maken. Gij vergeet wie gij zijt en wie ik ben.

Maar in plaats van hem los te laten, trok Grace het hoofd van de man, die over haar gebogen was, dichtër naar zich toe, en voor hij het beletten kon, had zij haar lippen op de zijne gedrukt.

Zij sloot de ogen, en liet toen haar hoofd weer zachtjes achterover op het gras glijden, terwijl een glimlachje om haar mond scheen te spelen.

Raffles had zich opgericht, en keek met sombere blik op het jonge meisje neer.

Eindelijk opende Grace de ogen, keek Raffles aan, en een vlammend rood overtoog haar wangen.

Zij sloeg de handen voor het gelaat en fluisterde bijna onhoorbaar:

— Nu zijt gij zeker woedend op mij?

— Neen, miss, maar ik betreur wat gij deedt. De liefde is niet iets waarmede men speelt, en gij weet toch dat ik maar een bediende ben, en gij de dochter van een vermogend man.

Grace kwam langzamerhand overeind en streek zich de verwarde haren uit de ogen.

— Maar zijt gij van steen? Hebt gij nog niet begrepen wat er in mij omgaat?

— Ik wil daar niet aan denken, miss, ging Raffles voort. Tussen u en mij gaapt een afgrond. Ik ben een man van eer en ik zweer u, dat niemand ooit iets zal weten van het voorval van zoëven.

— Dat wil zeggen, dat gij mijn liefde versmaadt? vroeg Grace op zachte toon, de ogen vol tranen.

— Ik versmaad ze niet, miss, maar ik mag ze niet beantwoorden, antwoordde Raffles bedaard. Gij zijt nu in een overspannen toestand, maar zodra gij weer tot u zelf gekomen zijt, zult gij mij gelijk geven.

— En denkt gij, dat ge nooit van inzicht zult veranderen.

— Inderdaad, miss.

— Hoe kan ik mij zo in u vergist hebben? Waarom durft gij niet toegrijpen, als gij een man zijt? Schrikt mijn rijkdom u af? Welnu, daar doe ik gaarne afstand van. Ik heb sedert vader zo rijk geworden is, veel jongelieden leren kennen, die om mij heen fladderden als mot-

ten om de kaars. Het zijn verwijfde, opgeprikte sukkels, zonder hersens, zonder geest, alleen pratend over paarden en schandaaltjes. Reeds direct heb ik het besluit genomen, dat ik nooit, nooit mijn hand zou reiken aan zulk een man. Gij vindt het misschien dwaas, dat ik u dat vertel?

— Neen, miss, ik kan mij uw gedachtegang zeer goed voorstellen. En ik waardeer uw gevoelens.

— Toen kwaamt gij, en gij hebt mij doen inzien, zonder het zelf te weten, dat liefde met geld niets uitstaans heeft. Zoëven hebt gij mij het leven gered, en gij verbaast u, dat ik mijn gevoelens niet langer kon beheersen?

— Ik vraag excuus, miss, ik verbaas er mij volstrekt niet over. Wel zou ik gewenst hebben, dat deze gevoelens nooit bij u waren opgekomen, maar wat ik u verzoeken mag, tracht u te beheersen en men mag niet zeggen dat men miss Grace Piggott op deze eenzame plek te zamen ziet met een pikeur.

Raffles hielp Grace weer in het zadel en steeg daarop zelf te paard.

Het gelaat van het jonge meisje was nu bleek als marmer.

Eensklaps wendde zij Raffles haar gelaat toe en vroeg:

— Zeg mij één ding: is het werkelijk een zeer ernstige reden, die u belet, gehoor te geven aan een bekentenis, die slechts zeer weinig vrouwen over hun lippen laten komen?

— Een buitengewoon ernstige reden, miss, dat zweer ik, antwoordde Raffles met klankloze stem.

Grace boog het hoofd en sprak geen enkel woord meer gedurende de gehele rit huiswaarts.

HOOFDSTUK VI.

EEN ONVERWACHT VOORVAL

Er waren enige dagen verlopen sedert de dramatische wandelrit.

Noch Grace Piggott, noch Raffles waren ook maar met een enkel woord teruggekomen op hetgeen er gebeurd was.

De Grote Onbekende ging het jonge meisje zoveel mogelijk uit de weg, en dit viel hem des te gemakkelijker, daar Mr. Piggott juist in deze dagen geheel en al beslag op hem legde, om zich door zijn nieuwe chauffeur te laten onderrichten in de kunst van het besturen van een auto, welke kunst de man slechts met grote moeite scheen te kunnen leren, zodat Raffles uit de grond van zijn hart het ogenblik zegende waarop hij zijn taak als leermeester kon neerleggen en zelf wat meer over zijn tijd beschikken.

Het spreekt van zelf, dat de twee vrienden zich die tijd zoveel mogelijk ten nutte hadden gemaakt met het oog op hun plannen.

Zij hadden het grote huis zorgvuldig bestudeerd, en waren ten slotte tot de conclusie gekomen, dat 't misschien niet zo gemakkelijk zou zijn, die plannen ten uitvoer te brengen, als zij aanvankelijk hadden gedacht.

Mr Piggott scheen zeer beducht te zijn voor dieven en inbrekers en had zich een brandkast aangeschaft, die alle pogingen tot inbraak scheen te kunnen weerstaan.

Hij nam de sleutels steeds mee naar zijn slaapkamer, die bewaakt werd door een grote bulldog, terwijl er bovendien

in het gehele huis alarmseinen waren aangebracht.

Raffles en Brand waren nog aan het wikken en wegen over de beste middelen om deze hinderpalen te boven te komen, toen er iets gebeurde, dat al hun berekeningen in de war scheen te zullen sturen en heel wat opschudding verorzaakte in het huis in Covent Garden.

Raffles had des avonds de gehele familie in de nieuwe limousine naar de opera moeten rijden en haar daar weer afgehaald.

Het was vrij laat, toen het gezin zich naar de respectieve slaapkamers begaf.

Raffles keek de wagen vluchtig na, en begaf zich toen op zijn beurt naar zijn slaapkamertje dat boven de garage was gelegen.

Tegen zijn gewoonte kon hij de slaap niet vatten en wentelde zich geruime tijd om en om op de matras.

Eensklaps, het was omstreeks half drie in de nacht, ving zijn scherp gehoor een geluid op, dat uit de garage beneden scheen te komen.

Zijn instinct waarschuwde hem, dat dit geluid niets goeds beduidde.

In een oogwenk zat hij overeind, en luisterde scherp toe.

Het was het geluid van een metalen voorwerp over hout en steen.

Er viel niet aan te twijfelen, er waren daar beneden personen die aan de deur van de garage morreiden.

— Daar schijnt concurrentie op komst

te zijn, mompelde Raffles voor zich heen. Ik geloof, dat het tijd wordt, een spaak in het wiel van die heren te steken. Het zou wat al te dwaas zijn, als zij hier de room van de melk kwamen scheppen.

Raffles liet zich nu uit zijn ledikant glijden en trok snel enige kledingstukken aan.

Hij nam zijn revolver, overtuigde zich dat het wapen geladen was, en stak het bij zich, evenals zijn elektrische zaklantaarn.

Hij opende zo onhoorbaar mogelijk de deur, die op het portaal uitkwam, waarvan een trap onmiddellijk naar de garage voerde en luisterde scherp toe.

Toen boog hij zich zover hij kon over de trapleuning, om te pogen een blik in de garage te slaan.

Hij kon juist de deur zien, welke hij zelf gesloten had, en waarvan de inbrekers het slot trachtten te forceren.

— Ik tel zes man, mompelde Raffles. Dat is niet zo héél weinig. Het verwondert mij, dat ze niet aanstonds met een dozijn man zijn gekomen. En allen gemaskerd; het wordt tijd, dat ik daar een stokje voor steek. Over een paar minuten kunnen zij de deur geopend hebben.

Hij sloop naar zijn kamertje terug, deed de deur op slot, opende behoedzaam het raam en klom naar beneden langs 't latwerk, dat tegen de muur was aangebracht voor de wilde wingerd, waarmee de tuinman voornemens was de gehele garage te laten begroeien.

Aldra had hij de begane grond bereikt.

Hij bukte zich, opdat men hem door de ramen van de garage onmogelijk zou kunnen zien en sloop langs de muur naar een smal tuinpad, vanwaar hij via een omweg naar het huis snelde.

Het kostte hem enige moeite te worden binnengelaten door de huishoudster die in het sousterrain sliep en op wier kamervenster hij zacht geklopt had; ten slotte begreep de oude dame toch, dat er een of ander gevaar dreigde.

Zij opende de zwaar gegrendelde tuindeur en deed zich nu aan Raffles voor in de gedaante van een magere vrouw van middelbare leeftijd, met papillotten in het haar en gewikkeld in een licht blauwe peignoir.

Raffles sloot de deur snel achter zich, en stelde de huishoudster met enkele gefluisterde woorden op de hoogte.

Het goede mens slaakte een flauwe kreet en scheen aanstalten te maken om in zwijm te vallen, maar Raffles greep haar tamelijk onzacht bij de arm, schudde haar eens heen en weer, en zei kortaf:

— Wat ik u verzoeken mag, miss, houd uw zinnen bij elkaar. Er moet vlug gehandeld worden, want over enkele minuten kunnen de heren hier binnen zijn. Ga onmiddellijk de bedienden en vooral mijn vriend Hudson, de huisknecht, waarschuwen. Ik weet wat hij waard is en ik kan op hem rekenen. Ik zal zelf Mr. Piggott wel gaan wekken. De bedienden moeten samen komen in de vestibule bij de grote trap. Geen licht en geen leven, denk daar vooral om. Haast u wat.

De stem van Raffles had zo bevelend geklonken, dat de huishoudster er niet aan dacht tegenwerpingen te maken.

Zij snelde weg, alsof duizend duivels haar op de hielen zaten. Deze ijver was voor een groot deel toe te schrijven aan de wens, om maar zo gauw mogelijk uit de buurt te komen van de noodlottige tuindeur, waardoor aanstonds die vreselijke inbrekers zouden binnenkomen.

Ook Raffles liet geen tijd verloren gaan. Hij liep als een haas de trap op, en bereikte zo de eerste verdieping, waar zich de slaapkamer van de heer des huizes bevond, die onmiddellijk aan de kamer van zijn echtgenote grensde.

Weliswaar lag de bulldog voor de deur, en het dier was ook aanstonds wakker, maar hij dacht er niet aan, de chauffeur onvriendelijk te bejegenen. Daartoe was hij reeds te vaak met hem meegereden in de auto.

Integendeel, hij kwam kwispelstaartend naar hem toe en wreef zijn kop met de dreigende slag tanden liefkozend tegen zijn benen.

Raffles klopte op de deur.

Hij moest dit nog enige malen telkens luider herhalen, alvorens een stem op mopperende toon vroeg:

— Wat is er aan de hand? Wie is daar? Is er brand?

— Het scheelt niet veel, mijnheer, er

zijn inbrekers, antwoordde Raffles lachend.

Achter de gesloten deur klonk een gesmoorde kreet, waarin schrik en woede te horen waren en dadelijk daarop kraakte even het ledikant en werden zware voetstappen gehoord.

Het knappende geluid van een schakelaar die wordt omgedraaid klonk, waarna de deur werd geopend en het gelaat van Mr Piggott in de deuropening zichtbaar werd, dat misschien voor het eerst van zijn leven iets als een menselijke uitdrukking vertoonde, namelijk, van grote angst.

Hij stelde vlug achter elkaar een hele reeks vragen, waaraan Raffles spoedig een einde maakte met de woorden:

— Ik weet alleen, dat zij op weg hierheen zijn, Mr Piggott. Zij zullen wel direct naar uw werkkamer gaan. Gij hebt dus niets anders te doen, dan u te wapenen, uw zoon Harry te waarschuwen en u verdekt op te stellen.

— Met een revolver?

— Dat zou ik u tenminste aanraden. Ik vrees dat gij er misschien gebruik zult moeten van maken.

Mr Piggott brak in een zenuwachtig gemjammer los en wong de handen.

— Dat zal ik nooit kunnen doen, kreunde hij. Ik weet nauwelijks hoe een revolver er uit ziet, en ik weet zeker dat ik mij zelf zou bezeren.

Raffles haalde onmerkbaar de schouders op en zei met nauwelijks verholten minachting:

— Het komt er ook niet erg op aan, Mr Piggott, denkt gij, dat ik op uw zoon kan rekenen? Kan hij een revolver hanteren?

— Ja, neen... ja toch. Ik weet niet meer wat ik zeg, jammerde Piggott, over zijn gehele lichaam sidderend. Wat een toestand... wat een toestand... die ellendige inbrekers... Ik zal de politie op hen afzenden. Zij moeten allemaal gebangen worden.

Raffles hief met een ongeduldig gebaar de hand op.

— Daar komt zeker niets van, Mr Piggott, als wij als oude wijven blijven praten, excuseer dat ik de opmerking maak. Ik zal dan maar...

Het geluid van een deur die openging, deed hem zwijgen en het hoofd omwenden.

Aan de overzijde van de gang keek het blondgelokte hoofd van Grace om de deurkier.

Haar ogen stonden verschrikt en keken de beide mannen beurtelings vragend aan.

— Wat is er toch te doen, papa? vroeg zij. Ik kan u in mijn kamer horen jammeren. Gij zijt toch niet ziek? En wat doet gij hier, Philip?

— Het heeft niets te betekenen, miss, antwoordde Raffles. Er zijn een aantal inbrekers op weg van de garage hierheen, ik zou hen gaarne allen in de kraag willen vatten, anders niet.

— Anders niet... jammerde Piggott. Vindt gij het soms niet genoeg? Ik zal de politie opbellen.

— Dat is een goed idee, Mr Piggott, zei Raffles, wiens geduld ten einde liep, maar wacht daar mee, tot wij de boeven te pakken hebben. De politie kan hier toch niet tijdig genoeg zijn, en als zij het merken zouden de inbrekers wegllopen.

— Maar laat hen dan toch weglopen, riep Grace uit, van wie nog steeds niets anders zichtbaar was dan haar bleek gezicht.

— Laten weglopen, miss? vroeg Raffles. Ik denk er niet aan. Neen, ik sta er op dat zij allen geknipt worden.

— Maar waarom dan toch?

— Waarom? Wel, laat ons zeggen, uit liefde voor de maatschappelijke orde. Maar nu genoeg gepraat. Ik verzoek u dadelijk uw kamer weer binnen te gaan, miss, en u zo stil als een muisje te houden. En gij zult wel zo goed zijn hetzelfde te doen, Mr Piggott.

— En als zij mijn kamer binnendringen?

— Ik verzeker u dat het zover niet zal komen. Houd u maar doodstil, dat is alles wat ik van u verlang.

Zonder een antwoord af te wachten, duwde hij de miljonair weer in de kamer terug en sloot de deur.

— Gaat gij hen dan alleen opwachten? vroeg Grace bevend.

— Met mijn vriend, een paar bedien-

den en uw broer, miss.

— Met mijn broer? herhaalde Grace ironisch. Aan hem zult gij niet veel hebben; ik geloof dat het met zijn heldenmoed heel treurig gesteld is.

— Welnu, miss, dan zullen wij het wel met de hulp van de bedienden, of anders alleen opknappen.

— Zult gij, zult gij voorzichtig zijn, Philip?

— Ik zal hen behandelen, als kraakporselein, miss, antwoorde Raffles met een buiging.

— Gij drijft de spot met mij, gij weet heel goed wat ik bedoel, zei Grace verwijtend.

— Goed, dan wil ik u alles beloven wat gij verlangt, miss, op voorwaarde, dat gij uw kamerdeur weer sluit, en niet opent voor ik het zeg.

— Ik zal alles doen, wat gij zegt, Philip, klonk het zacht, waarna de deur dicht ging.

— Oef! het werd tijd, mompelde Raffles. Vrouwen en laffe mannen geven elkander niet veel toe; door hun jere-miades zou de mooiste gelegenheid ongebruikt voorbijgaan. Ik zal die heldhaftige snuiter dan ook maar niet eens roepen; hij zou ons maar in de weg lopen.

Raffles snelde de trap af en kwam juist in de vestibule toen Brand daar reeds verscheen aan het hoofd van drie bedienden.

Raffles knikte goedkeurend.

— Dat is bijna voldoende, zei hij zacht, terwijl hij de bedienden monsterde, jonge krachtige snuiters, die blijkbaar niet voor een klein geruchtje vervaard waren.

Een hunner had zich van een revolver voorzien, terwijl de twee anderen ieder een dikke stok als wapen hadden.

De huishoudster stond bleek en bevend op de achtergrond.

— Luister eens, vrienden, zei Raffles. Wij zullen de werkzaamheden een beetje verdelen. Gij daar met die revolver blijft hier in de vestibule en stelt u verdekt op, zodat gij de dieven, als zij komen, goed in het oog kunt houden. Gij laat hen kalm de trap opgaan, en snijdt hun de terugweg af, ingeval zij mocht-

ten willen vluchten. De overigen gaan met mij mee naar boven en stellen zich daar op verschillende punten verdekt op.

Toen wendde hij zich tot de huishoudster met de woorden:

— Wat u betreft, miss, men zegt, dat het uitzicht van een der zolderkamers zeer schoon is, over een uur begint het reeds te dagen, en gij hebt dan een zeldzame gelegenheid om van dat observatiepunt de zon te zien opkomen.

— Staat gij er voor in, dat zij niet op zolder zullen komen? vroeg het oude mens sidderend als een espenblad.

— Ik verzeker u dat zij niet verder zullen komen dan de eerste verdieping, miss, zei Raffles.

Na deze verzekering verdween de huishoudster met een vaartje.

De bediende met zijn revolver verschool zich achter een stoel met hoge rug, die in de vestibule stond en Raffles en de overigen gingen de trap op.

Raffles moest nog even de heer des huizes lastig vallen om de sleutels van de werkkamer, waarin de brandkast stond en opende hiermede de deur.

Met Brand en een der twee overige bedienden stelde hij zich verdekt op in het vertrek en de beide anderen werden ieder aan een einde van de gang opgesteld; een bij de trap die naar de tweede verdieping voerde.

Het werd nu doodstil in het huis, nadat alle maatregelen waren genomen.

Het was niets te vroeg, want een ogenblik later vernam 't scherpe gehoor van Raffles onder in het huis een zacht geluid, waarin hij zich niet kon vergissen: er werd een ruit uit een deur gesneden.

Er verliepen enkele minuten, en toen klonken er sluipende voetstappen in de gang, die langs de werkkamer liep.

Daarop een zacht krassend geluid van metaal over metaal; men was bezig aan het slot van de gangdeur.

Raffles en Charles Brand stonden nu naast elkaar, zich zo dicht mogelijk tegen de muur drukkend, terzijde van een grote boekenkast, die naast de deur stond.

Eindelijk schenen de pogingen van de inbrekers geslaagd te zijn.

De gangdeur draaide zacht om de hengsels en daarna drong een flauw schijnsel het vertrek binnen.

Enige stemmen fluisterden onverstaaubar een paar woorden, en toen kwamen er achter elkander zes mannen het vertrek binnen.

Alvorens zij echter iets hadden kunnen beginnen, werd het vertrek daghelder verlicht.

Raffles was te voorschijn gekomen en had de schakelaar van het elektrische licht omgedraaid.

Tegelijkertijd klonk zijn bevelende stem:

— Handen omhoog.

Aan dit bevel werd kracht bijgezet door twee revolvers die dreigend op de indringers gericht waren, terwijl de bediende nu ook te voorschijn was gekomen van achter het gordijn, dat hem verborgen had gehouden.

Een ogenblik stonden de gemaskerde bandieten als door schrik verlamd, maar toen waren twee hunner met een kreet van woede en teleurstelling met één sprong weer uit het vertrek.

Een paar seconden later klonk een schot, gevolgd door het bonzend geluid van een vallend lichaam en een vloek; de twee vluchtelingen waren in hun verderf gelopen.

Zij werden achtereenvolgens door Brand en de bediende gebonden en daarna weggevoerd, om ieder afzonderlijk in een vertrek te worden opgesloten met slechts één enkele deur, die goed op slot werd gedaan.

Later bleek dat een der vluchtelingen ernstig aan de schouder getroffen was, terwijl de zesde door een geweldige dreun op het hoofd bewusteloos was neergeslagen.

Dit gehele toneel had slechts enkele minuten geduurd, en weer enige minuten later waren de zes inbrekers door de politie overgenomen, maar niet nadat zij hun maskers hadden moeten afdoen, een plechtigheid, waarbij Raffles zorgde aanwezig te zijn.

Nauwelijks was de politieauto met de zes arrestanten verdwenen of Mr Piggott, die bijzondere blijken van moed had gegeven van het ogenblik af, dat de inbrekers goed en wel onschadelijk waren gemaakt kwam op Raffles toe, en zei terwijl hij hem zijn hand greep:

— Philip, je bent een held. Je hebt mij voor een ramp behoed, misschien heb je zelfs ons leven wel gered. Je kunt er van op aan dat ik het nooit vergeten zal, en je zult zien, dat je niet met een ondankbare te doen hebt. Je krijgt drie shillings salaris verhoging.

HOOFDSTUK VII.

EEN AUTORITJE

De dag na de poging tot inbraak, had Brand gelegenheid Raffles enige ogenblikken in de garage te spreken.

— Dat was vannacht een aardig avontuur, begon de jongeman glimlachend.

— Ja, het was zeer interessant, zei Raffles.

— En het heeft je ook geen windeieren gelegd, Edward, denk toch eens aan: drie shillings opslag in de week, wat moet je met al dat geld doen?

— Ja, het was een vorstelijk gebaar, zei Raffles ironisch. De goede man schijnt zich zelf en zijn familie niet erg hoog te taxeren. Hij is dus niet alleen een parvenu, wat ik desnoods nog zou kunnen vergeven, maar hij is ook een vrek, en dat vergeef ik hem niet.

— Alles goed en wel, maar zijn dochter vergoedt ruimschoots alles door haar vriendelijkheid, en ik geloof, dat miss Grace een goed oogje op je heeft. Dat is nog veel te zwak uitgedrukt: zij is smoorlijk verliefd op je.

Raffles haalde de schouders op.

— Het is mogelijk, zei hij koel. Ik heb er geen acht op geslagen.

— Neen, je slaat nooit acht op dergelijke dingen, riep Brand enigszins verontwaardigd uit.

— En dat is maar goed ook, amice, anders zou ik mijn beroep gerust vaarwel kunnen zeggen. Men kan geen twee heren dienen, en mijn beroep gaat mij boven een liefdesavontuurtje.

— Maar voor Grace is het heel iets

anders dan een liefdesavontuurtje, hield Brand vol. Ik ben er vast van overtuigd, dat zij dol op je is, en desnoods haar gehele rijkdom zou willen prijsgeven om de vrouw van een chauffeur te worden.

Raffles ging met de handen in de zakken vlak voor Brand staan, keek hem strak aan en vroeg kortaf:

— En is zo iets mogelijk, denk je?

— Mogelijk? Ja, kijk eens hier, dat is te zeggen, stamelde Brand. Ik moet erkennen dat...

— Je moet erkennen, Charles, dat het onbestaanbaar is. Dat het te dwaas is om er een woord aan te verspillen. Verder ben ik geen chauffeur, en er valt dus niet met mij weg te lopen. Ik ben John Raffles, en als Grace dat wist, zou zij zich niet meer om mij bekommeren, wat ik heel natuurlijk zou vinden en wat ik ook niet anders zou wensen. Het is de gril van een jong meisje dat vandaag op de chauffeur, morgen op een operazanger verliefd wordt; men noemt dat kalverenliefde, geloof ik. Je wilt toch, hoop ik, niet zeggen, dat ik misbruik had mogen maken van de gevoelens die ik bij haar schijn te hebben opgewekt?

— Neen, natuurlijk niet; dat is niets voor jou. Vertel me maar iets van je plannen, want ik kan ieder ogenblik geroepen worden.

— Je hebt gelijk; het is tijd dat wij nu aan ons zelf denken.

— Zullen wij herhalen wat die zes inbrekers gisternacht mislukt is?

— Neen, ik geloof, dat ik een beter plan heb.

Vervolgens deelde Raffles de jongeman in korte trekken mee, wat hij van plan was.

Brand luisterde aandachtig toe, en schudde van tijd tot tijd het hoofd, maar scheen zich toch tenslotte te verzoenen met Raffles' voorstel...

Omstreeks zes uur in de namiddag liet Piggott zijn kakelbonte auto voor-komen om met zijn echtgenote een ritje te maken, zoals hij zei, tot bevordering van de spijsvertering.

Nauwelijks waren zij een kwartier onderweg, of zij voelden zich aangegrepen door een zonderlinge lusteloosheid, een gevoel van duizeligheid, waarvan zij niets begrepen.

— Misschien hebben wij wel te veel truffels gegeten, meende Piggott blazend.

— Het is niet onmogelijk, want ik kan er niet erg goed tegen, en wij zijn het niet gewend, moet je denken, bevestigde zijn vrouw.

— Ik zie alles door een nevel, heb jij dat ook?

— Ja, een rode mist... en ik voel me zo licht als een veer.

— Zo gaat het mij ook. Ik heb een gevoel alsof ik zou kunnen vliegen, zei Piggott.

Hij probeerde dat ellendige gevoel van zich af te zetten en begon te lachen, maar midden in dat lachen zakte zijn hoofd schuins tegen het kussen weg en bleef hij met open mond stijf liggen.

Mrs Piggott wilde iets tegen de chauffeur zeggen, het portier openen maar zij had er de kracht niet meer toe.

Zij mompelde nog enige onverstaanbare woorden en toen werd alles zwart voor haar ogen.

Intussen reed de auto met onverminderde vaart voort, hoe langer hoe sneller.

De duisternis viel, toen de wagen eindelijk een laan insloeg, die naar een afgezonderd liggend huis in Kensington leidde.

Raffles stopte op een binnenplaats, aan alle zijden door hoge muren omgeven.

Aanstonds kwam er een man uit het huis, die zich naar de auto begaf.

Het was Charles Brand.

Hij wendde zich tot de chauffeur, en vroeg op zachte toon:

— Gelukt?

— Ik heb er mij niet van overtuigd, maar ik zou het wel denken, anders zou ik wel iets hebben gehoord.

Hij stapte vlug uit de wagen en opende het portier.

Daar binnen lagen twee lichamen zo roerloos stil en stijf alsof zij dood waren.

Raffles mompelde tevreden enige onverstaanbare woorden en zei toen:

— Het is een voortreffelijk middel; het is volkomen ongevaarlijk en toch is het in staat, de sterkste man binnen enkele ogenblikken voor vele uren aan de gebeurtenissen van dit ondermaanse te onttrekken.

— Het kan dus geen kwaad? vroeg Brand, terwijl hij een blik in de auto wierp.

— Volstrekt niet. Die twee mensen bevinden zich thans in een toestand van onbewustzijn, die ongeveer vierentwintig uur zal duren en waaruit zij even zullen ontwaken als elke ochtend na een goede nachtrust. Help mij nu even, het waardige paar naar binnen te dragen.

Het was niet gemakkelijk het zware lichaam van Piggott uit de auto en binnenshuis te dragen, maar met inspanning van al hun krachten slaagden de twee vrienden er ten slotte toch in.

Daarna was het de beurt van Mrs Piggott, die heel wat lichter was en na enige ogenblikken lagen zij vredig naast elkander in een groot, geheel van meubelen ontbloot vertrek, op twee matrassen, welke hun tot slaapstee zouden strekken.

Raffles bekeek even het opgeblazen gelaat van Piggott en het schrale gezicht van diens vrouw en zei:

— Mooi zijn zij niet en fijngevoelig zijn zij al evenmin, als ik afga op de wijze waarop zij hun oude dienstboden behandeld hebben, en de geweldige beloning aan de man, die een inbraak voorkomen heeft. Nu, ze zullen er voor moeten boeten. Aan het werk Charles. Wij

hebben niet veel tijd te verliezen.

De twee vrienden haalden in allerijl de nodige vermommingsmiddelen uit een verborgen kast in een aangrenzend vertrek en begonnen zich toen te verkleden, waarbij zij de twee bewusteloze mensen tot model namen.

Zorgvuldig ieder plooi'tje, iedere rimpel, ieder puistje bestuderend, namen zij het uiterlijk aan van het echtpaar Piggott, waarbij aan Brand het twijfelachtig genoeg te beurt viel, de rol van Piggott's betere heift te spelen.

Na een half uur waren zij klaar en als op dat oogenblik iemand het vertrek zou zijn binnengekomen zou deze zich met verbazing hebben afgevraagd, of hier een speling der natuur tweemaal een tweeling het aanschijn had gegeven.

Deze gelijkenis was des te treffender, daar de twee vrienden het echtpaar hadden ontgaan van de bovenkieren, welke zij droegen en deze zelf hadden aange-trokken.

Raffles had nauwkeurig de zakken doorzocht van het pak, hetwelk Piggott bij voorkeur droeg en daaruit een sleutelbos, wat klein geld, een portefeuille met brieven en bankpapier, een sigarenkoker en nog enige andere voorwerpen gehaald, en weer een voor een bij zich gestoken.

— Ziezo, nu kunnen wij het er gerust op wagen, zei Raffles, na Brand ter dege te hebben geïnspecteerd. Wij zeggen, dat de wagen onderweg een panne heeft gekregen en dat de chauffeur er onmiddellijk mede naar een garage is gegaan. Wat jou betreft zijn onze maatregelen reeds van te voren genomen en men weet in het huis aan de Covent Garden niet beter of je bent op bezoek bij een tante. De weg is vrij en wij hebben niets anders meer te doen, dan de vruchten van onze arbeid te plukken.

— Wat doe je met de auto?

— Die blijft hier. Alles moet binnen enkele uren zijn afgelopen. Wij gaan dan de wagen hier vandaan halen en brengen het echtpaar naar een ander

huis, bijvoorbeeld naar hun oude woning, die op dit oogenblik toch nog niet bewoond is. Daar kan 't kroost van het echtpaar dan zijn ouders gaan afhalen, nadat ik de jongelieden heb opgebeld of met een stadstelegram op de hoogte heb gebracht.

— En als men de toeleg ontdekt?

— Men zal die niet ontdekken als wij voorzichtig zijn en geen domme dingen doen. De sleutels die ik in zijn zak heb gevonden zullen het gehele werkje van een gemakkelijheid doen zijn, waarvoor ik mij eigenlijk een weinig schaam.

— Alles goed en wel, maar veronderstel nu eens, dat men thans toch achterdocht krijgt?

— Je schijnt er op gesteld te zijn, tegenwerpen te maken, zei Raffles glimlachend. Welnu... als men dat werkelijk doet, dan zullen wij eenvoudig nog vlugger handelen... dat is alles. En wees nu zo goed om verdere vragen voor je te houden tot alles goed en wel achter de rug is. Het is bijna tien uur en miss Grace zal niet weten waar de oudelui blijven.

Brand zweeg, ofschoon een zeker voorgevoel hem zei, dat alles toch wellicht niet zo vlot zou verlopen als Raffles het zich voorstelde.

Nadat de deur van de kamer, waarin zich de twee echtgenoten bevonden, zorgvuldig gesloten was, verlieten Raffles en Brand het huis, en zetten de auto in een loods op de binnenplaats.

Vervolgens begaven zij zich op weg, naar de meer bewoonde wijken, waar zij aldra een taxi konden aanroepen, die hen naar Covent Garden bracht.

Tijdens de rit bespraken de twee vrienden nogmaals uitvoerig hun plan en kwamen overeen, dat Brand miss Grace en zo nodig ook de jonge kwibus Harry aan de praat zou houden, terwijl Raffles op zijn gemak de sleutels zou kunnen beproeven.

Het was reeds bijna elf uur, toen Raffles eindelijk stopte voor het huis in Covent Garden.

HOOFDSTUK VIII.

EEN ONVERWACHTE ONTKNOPING

Nadat de twee vrienden waren uitgestapt, beseften zij dat nu een gevaarlijk ogenblik aanbrak.

Raffles had met de huissleutel de deur geopend, waarna de twee mannen de hal binnentraden, die rijkelijk verlicht was, en waar dadelijk de butler met een verschrikt gezicht op het gewaande echtpaar toetrad.

— Lieve hemel, wij zijn zo ongerust geweest sir, riep de man uit. Miss Grace dacht er reeds aan, de politie op te belen.

Raffles dankte zijn goed gesternte, dat het zover niet gekomen was, en bemerkte tevens tot zijn blijdschap, dat zijn vermomming en die van Brand blijkbaar uitnemend was.

De butler koesterde niet de minste achterdocht; dat was duidelijk te zien.

— Het heeft niets te betekenen, zei Raffles op geruststellende toon, terwijl hij op bewonderenswaardige wijze de stem van Piggott nabootste.

— Wij hebben een klein malheur gehad met de auto en de chauffeur is er mee naar een garage gegaan. Waar is Miss Grace?

— Op haar kamer, sir.

— Ga haar dan maar dadelijk geruststellen, vrouw, zo wendde Raffles zich tot Brand. Maar wacht, ik zal wel mee-gaan, dan kan zij zich met eigen ogen overtuigen, dat ons niets overkomen is.

Raffles ontdeed zich van zijn overjas en volgde Brand, die zich reeds op weg

naar de kamer van Grace had begeven.

Toen zij daar binnentraden, zat het jonge meisje in een gemakkelijke stoel een boek te lezen.

Zij sprong met een kreet van vreugde op, toen zij haar gewaande ouders zag binnen treden en vloog Raffles om de hals met een onstuimigheid, die hem bijna het evenwicht deed verliezen.

Vervolgens kwam Brand aan de beurt.

— O, wat ben ik blij, dat gij beiden er weer zijt, riep Grace uit. Ik begon mij werkelijk ongerust te maken. Waar zijt gij toch geweest?

— Nergens kindje, antwoordde Raffles. De zaak is, dat wij een kleine panne met de wagen hebben gehad.

— Lieve hemel, toch niet ernstig, hoop ik?

— Neen, een platte band, dat is alles. Maar wij hadden geen reservewiel.

— En Philip? Waar is hij?

— Naar een reparatieinrichting.

— Er is hem toch niets overkomen? Hij is toch niet gewond? vroeg Grace op een toon van angst, die Brand niet ontging, maar die Raffles volmaakt onverschillig scheen te laten.

— Hij is zo gezond als een vis, kind, antwoordde Raffles kalm. Over een uurtje zal hij wel hier zijn, want hij wilde persoonlijk de wagen geheel en al nazien. Ga nu maar naar bed, want het is hoog tijd.

— Nog lang niet, vadertje, riep het jonge meisje lachend uit. Ik heb nog

wat te bepraten met mama.

— Met mij? vroeg Brand benauwd. Kan dat geen uitstel dulden?

— Geen minuut. U mag het mij niet weigeren, mama het is van groot belang.

Raffles wierp Brand een snelle blik toe, die niet kon worden misverstaan.

De jongeman begreep, dat hij het verzoek moest inwilligen, waardoor hij aan Raffles gelegenheid zou geven, op zijn gemak de werkkamer van Piggott te doorzoeken.

— Nu goed dan, zei hij zuchtend, maar maak het niet te lang kind, want ik verlang naar rust.

— Ik beloof het u, riep het jonge meisje uit. En gaat u nu maar heen, vaderdje, voegde zij er aan toe. Over een uurtje kunt u wel weer binnenkomen.

— Tot straks dan, zei Raffles.

Hij wierp Brand een veelzeggende blik toe en verliet daarop het vertrek.

Brand bleef met Grace alleen en later verklaarde hij, dat hij zich nog nooit in zulk een onaangename positie had bevonden.

Weliswaar was het niet erg licht in het kleine vertrek, en zorgde hij er voor zoveel mogelijk buiten het licht te blijven van de kleine, elektrische leeslamp, die op een tafeltje stond, maar vreesde hij ieder ogenblik voor ontdekking van het bedrog, en dan zou zijn toestand en die van Raffles zeer precair worden.

Hij ging in een stoel zitten, ver mogelijk van de lamp af en verdedde zich toen tot Grace met de vraag:

— En wat had je me wel te vertellen, dat geen uitstel kan dulden, Grace?

Het jonge meisje antwoordde niet dadelijk, maar liet zich voor Brand op de knieën glijden en hief haar gezicht tot hem op.

Het bleef enige ogenblikken stil in het vertrek.

Toen begon Grace met zachte stem:

— Zeg eens moeder, had vader geld toen u met hem trouwde?

Dat was een lastige vraag voor Brand, want hij wist van de vroegere omstandigheden van het echtpaar Piggott niet veel af.

Afgaande echter op de manieren van de spekhandelaar, die nog steeds niet

aan overmaat van beschaving leed, meende hij met een gerust hart te kunnen antwoorden:

— Niet wat men rijk noemt, kind. Maar waarom vraag je me dat eigenlijk?

— Dat zult u straks horen. Zeg mij eerst, had u zelf dan geld?

— Ik kind? Ik was zo arm als Job.

— Dus, u hield zoveel van vader, dat u het niet had kunnen schelen, al was u straatarm geweest?

Brand dacht over die vraag niet al te lang na en antwoordde, hoewel enigszins verbaasd:

— Helemaal niet, kindlief. Ik was dol op je vader, en hij dreigde met zelfmoord, als ik hem niet genomen had.

— O, wat ben ik daar blij om, riep Grace verheugd uit. Maar zeg eens mama, wat hebt u een vreemde stem. U bent toch niet verkouden?

Brand verschrikte.

Daar had je het al, dacht hij. Zijn tijdelijke dochter met een door bloedverwantschap geoefend oor, had het verschil in de stem gemerkt.

Hij beheerste zich echter meesterlijk en antwoordde met voorgewende onverschilligheid:

— Het heeft niets te betekenen, Grace lief. Ik heb een beetje kou gevat vanavond, toen wij midden op de weg moesten uitstappen, dat is alles. Morgen is het weer over. Maar vertel mij nu eens liever, waarom je mij zoëven al die vragen hebt gesteld?

— O, ik moet u nog méér vragen, moeder. Ik zou gaarne willen weten, of u vader zoudt hebben genomen, als gij heel rijk en hij heel arm geweest zou zijn.

Hier begon Brand lont te ruiken, en begon zich onbehaaglijk te voelen.

Hij bevond zich in een vreemde toestand en het zag er niet naar uit, dat hij zich daaruit zou kunnen redden.

Weglopen kon hij niet, want dan wierp hij de plannen van Raffles in duigen.

Hij zuchtte even en antwoordde toen:

— Ik ben er niet heel zeker van, Grace, maar ik geloof, dat ik dan naar iets beters zou hebben uitgezien.

— Hè, mama... dat is niet aardig van u, riep Grace met een pruilend mondje.

— Ik kan er niets aan doen, maar het is nu eenmaal zo.

— Maar dan hebt u vader ook nooit werkelijk lief gehad, riep het jonge meisje uit. Kunt u zich dan indenken in de toestand van iemand, voor wie geld niets en liefde alles is?

— Jawel, dat... dat... kan ik wel... stamelde Brand benauwd terwijl hij zich op mijlen afstand wenste.

— Nu dan, moeder, luister. Ik mag het niet langer verzwijgen, want ik voel dat het te veel voor mij zou zijn als ik het nog langer met mij omdroeg, dat geheim, dat mijn leven thans vervult. Ik heb Philip, onze chauffeur lief.

Brand deed alsof hij hevig schrok, hetgeen hem tamelijk natuurlijk afgang, daar de mededeling hem ondanks zijn vermoedens toch wel even verraste, en riep uit:

— Maar kind, dat is toch de reinste waanzin. Jij en die chauffeur. Hoe kom je er bij? Denk toch om onze positie.

— Daar heb ik aan gedacht, moedertje, zei Grace, maar ik ben tot de slot-som gekomen, dat mijn eigen geluk toch eigenlijk behoort voor te gaan. Het kan mij niet scheien of Philip arm is, en als hij mij hebben wil...

— Maar dat is het juist, riep Brand zegerend uit. Dat is het kardinale punt. Misschien wil hij je niets eens hebben.

— Wat? riep Grace met vlammende blikken uit. Zou hij mij durven afwijzen, als ik zeg, dat ik alles, rijkdom, weelde, ouderlijk huis voor hem wil prijsgeven? Dat kan ik niet geloven.

— En toch komt het vaak voor, Grace, riep Brand haastig uit. Het komt zelfs vaker voor dan je wel schijnt te denken.

— Moeder ik wil niet, dat u zo over hem spreekt, riep Grace uit.

Maar aanstonds veranderde zij van toon en vervolgde vliend, terwijl zij opstond en de handen van Brand greep, voor hij dat kon verhinderen:

— Toe mama. Doe een goed woordje bij vader. Ik houd werkelijk van hem, met mijn gehele hart. Hij is zo geheel anders dan andere mannen. Hij is dapper, sterk en trots. Ik heb er eerst niet over willen spreken, maar hij heeft mij dezer dagen het leven gered. Tijdens

een wandelrit heeft hij mijn paard, dat op hol was geslagen, bij de teugel gegrepen en tot staan gebracht, juist toen ik op het punt stond uit 'het zadel te vallen. Ik heb...

Maar eensklaps zweeg het jonge meisje.

Zij had de hand van Brand gegrepen en streelde er nu langzaam met haar vingers over, maar die vingers hielden nu met strelen op.

Zij waren gestuit op een dikke gouden ring, met een rode steen, waarin de letters C B gegraveerd waren.

— Hé... wat is dat voor een ring, mama? vroeg zij verwonderd, een ogenblik afgeleid van het onderwerp, dat haar bezig hield. Die ring heb ik nog nooit gezien. Waar komt die ineens vandaan?

Op geforceerde grappige toon zei nu Brand:

— Die ring? Dat is een cadeautje van je vader, dat hij mij daarstraks onderweg heeft gegeven.

— Wat vreemd. Die ring is toch niet nieuw en er staat een monogram in. Laat hem mij eens goed bekijken. Het is eigenlijk in het geheel geen damesring. Veel te zwaar en te dik.

Weer zweeg zij eensklaps.

Zij had de hand van Brand dicht bij haar ogen gebracht, ofschoon de jongeman alle moeite deed, zijn hand terug te trekken.

Zij stond langzaam op, streek zich het haar uit het gelaat, scheen ergens over na te denken, verbleekte en zei toen op hese toon:

— Wat is dat? Wat moet dat betekenen? Die hand, dat is niet de hand van mijn moeder. Dat is een mannenhand.

Grace scheen een ogenblik in beraad te staan wat zij zou doen en wierp een blik op de bel naast de gangdeur.

Maar voor zij daarheen had kunnen gaan, werd die deur geopend en stond Raffles op de drempel.

Nu was de Grote Onbekende een gelaatskenner en hij zag bij de eerste oogopslag, dat er iets haperde...

Waarschijnlijk had het jonge meisje de toeleg ontdekt, of had Brand zich onwillekeurig versproken, zo dacht hij.

Zijn blikken gleden snel van de een

naar de ander.

Hij had een regenjas met cape omgeslagen en scheen daaronder een tamelijk omvangrijk pak te dragen.

— Ik wil nog een luchtje gaan scheppen, Grace, zei hij. Het viel mij zoëven in, dat ik nog een afspraak heb met een mijner oude vrienden.

Grace antwoordde niet, maar staarde Raffles met wijdgeopende ogen aan, de handen op de borst gevouwen.

Haar stem had een hese klank toen zij zei:

— Maak een einde aan die comédie, mijnheer. Gij behoeft u verder geen moeite te geven, ik heb uw toeleg ontdekt. Zeg mij, waar mijn vader en mijn moeder zijn, en wat gij met hen gedaan hebt.

Raffles beet zich op de lippen.

Hij begreep, dat er iets gebeurd moest zijn, waardoor het jonge meisje achterdocht had gekregen, of beter gezegd: zekerheid.

Hij zag nu in dat vlug en doortastend moest worden opgetreden.

Hij wierp Brand een snelle blik toe en hernam koel en op zakelijke toon:

— Ik zie, dat onze rol hier is uitgespeeld, miss Grace. Gij zult ons dus wel toestaan, dat wij ons terugtrekken. Wat uw ouders betreft, behoeft gij u niet ongerust te maken, want zij bevinden zich in volkomen gezondheid. Over enkele uren zal ik u meedelen, waar gij hen kunt vinden. Wij nemen nu afscheid van u, en verzoeken u aan uw vader onze groeten over te brengen en hem namens mij, in overweging te geven zijn rijkdom een weinig beter en menslievender aan te wenden, dan hij tot nu toe gedaan heeft.

Brand maakte zich gereed met Raffles het vertrek te verlaten, maar een luid gerucht deed hen omzien.

De gang achter hen leek wel gevuld te zijn met mensen.

Daar stond een inspecteur van politie met vier man, daar stonden enige bedienden, en daar stond tenslotte Mr. Piggott en zijn echtgenote in levende lijve.

Brand verschrok hevig, maar Raffles bleef volkomen kalm.

Hij begreep dat hij in een val was gelopen, en dat het op dit ogenblik zeer moeilijk zou zijn daaruit te geraken.

De politiebeambten hadden zich snel een weg door de anderen heen gebaad en stonden nu op de drempel van de deur.

De inspecteur van politie trad op de dubbelganger van Piggott toe, keek hem strak aan, en vroeg toen kortaf.

— Gij zijt John Raffles?

— Ik geloof niet, dat het mij zou baten het nu nog te ontkennen, antwoordde Raffles glimlachend.

— Gij zult dan zeker ook niet willen ontkennen, wat u in deze woning hebt uitgevoerd onder het mom van de chauffeur Philip?

— Ik denk er niet aan, inspecteur. Mijn doel was zo helder als glas; ik wilde Mr Piggott, die daar achter u staat, en die ik wel zou willen verzoeken een weinig minder luid te jammeren van een deel van zijn rijkdom ontlasten, dat is alles.

— En uw assistent? Die zogenaamde dame naast u? Bekent hij ook?

— Ja, inspecteur, ik bevestig al wat mijn vriend en collega u zoëven zei, kwam Brand laconiek.

— Dan hebben wij niets anders te doen, dan u in verzekerde bewaring te nemen, zei de inspecteur. Gij zult wel zo verstandig zijn geen tegenstand te bieden, want gij ziet dat de overmacht te groot is.

— Ik denk er niet aan het u lastig te maken, inspecteur, zei Raffles bedaard. Alleen zou ik het zeer op prijs stellen, als ge mij een kleine uiteenzetting wilde geven van de wijze waarop gij Mr Piggott en zijn echtgenote hebt gevonden.

— O, als gij daar op staat; ik zie niet in, waarom ik u de waarheid niet zou vertellen, antwoordde de inspecteur. De zaak is, dat ge hier in huis een voorganger hebt gehad, John Raffles. Een der bedienden was lid van een hoogst gevaarlijke dievenbende. Die man schijnt u gewantrouwd te hebben, en is u gisteren nagegaan, toen gij uitreed met Mr en Mrs Piggott, waarbij hij zich bediende van een motorrijwieltje. Hij heeft

u bespied, toen gij, naar gij meende, onopgemerkt de bewusteloze slachtoffers in een eenzaam huis binnendroeg en heeft, zelf een volleerde boef zijnde, daaruit aanstonds zijn conclusies getrokken. Hij schijnt nauwkeurig te hebben geweten, wie en wat gij waart, en hij is onmiddellijk zijn chef gaan waarschuwen, een geheimzinnig man, wiens naam hij ons niet heeft willen noemen. Deze heeft hem vergezeld naar het huis in kwestie, en daar de twee bewusteloze mensen een opwekkend middel toegediend, waardoor zij binnen verloop van een kwartier weer bij waren gekomen, niet lang nadat gij zelf vertrokken waart.

— Dat is die duivelse Nicholson geweest, mompelde Raffles voor zich heen. Als ik mij hier heelhuids uit red, beloof ik het hem te zullen inpeperen.

Daarna vervolgde hij luid:

— De rest kan ik mij wel voorstellen, inspecteur. Die geheimzinnige chef, die tussen haakjes voor mij niets geheimzinnigs heeft, pakte aanstonds zijn biesen en de gewaande bediende bracht het echtpaar op de hoogte, natuurlijk uit wraak omdat zijn eigen onderneming spaak was gelopen. En Mr Piggott wist natuurlijk niets beters te doen, dan aanstonds naar de politie te lopen. Ik moet trouwens erkennen, dat ik in zijn plaats hetzelfde zou hebben gedaan.

Een zwakke kreet achter zijn rug deed hem zwijgen.

Daar stond Grace in het vertrek met marmewit gelaat en starende ogen welke zij onafgebroken op Raffles gevestigd hield.

De woorden schenen slechts met moeite over haar lippen te komen, toen zij zei:

— Het is dus... Gij zijt John Raffles?

— Om u te dienen, miss Grace, antwoordde Raffles met een buiging.

— De gentleman-inbreker, op wiens aanhouding een prijs van duizend pond gesteld is?

— Dezelfde, miss. Ik ben ervan overtuigd, dat deze vijf heren hier reeds in hun vuistje lachen over deze zo gemakkelijke vangst.

— Nu genoeg gepraat. Wees zo goed

ons te volgen; de politieauto staat buiten.

— Ik ben tot uw dienst, inspecteur, antwoordde Raffles hoffelijk. Sta mij echter toe, miss Grace mijn verontschuldigen aan te bieden, dat ik haar tegen mijn wil heb teleurgesteld.

Hij wendde zich tot het jonge meisje en vervolgde:

— Gij ziet wel, miss, dat ik gelijk had, toen ik zei dat een zeker iets absoluut onmogelijk zou zijn. Gij zult moeten toegeven, dat ik mij niets te verwijten heb, tenminste niet in dat opzicht.

Hij maakte nogmaals een buiging voor het jonge meisje en zei, zich opnieuw tot de inspecteur wendend:

— Maak het kort, mijnheer. Wij zijn bereid u te volgen.

Een luide kreet deed hem echter opnieuw omzien.

Midden in de kamer stond Grace met uitgestrekte armen als wilde ze een spook verjagen.

Haar ogen hadden een donkere tint gekregen en het bloed was tot zelfs uit haar lippen geweken.

— Houd op, riep zij uit. Niet verder.

Zij snelde naar haar vader, en wierp zich voor hem op de knieën.

— Ik smeek u, vader, laat hem gaan, hij mag zijn, wie hij wil, maar ik houd van hem. Laat iedereen het horen; ik kan niet anders.

Een ogenblik bleef het doodstil in het vertrek.

Het was alsof iedereen het dramatische van dat ogenblik voelde.

Piggott was de eerste die zich weer liet horen.

Hij hief zijn kind op onhandige wijze overeind en zei:

— Daar kan niets van komen, Grace. Je bent buiten jezelf. Je moest je schamen, dat je hier openlijk zo iets durft te bekennen. Heb ik je daarvoor naar een dure kostschool gestuurd? Is dat de goede opvoeding die we u gegeven hebben? En durf je nu hier ten aanhore van vreemden bekennen, dat je die man, een gemene dief lief hebt?

Hij wilde nog iets zeggen, maar hij zweeg plotseling en deed verschrinkt een stap achteruit.

Raffles was met een paar stappen op hem toetreden en had hem in de borst gegrepen.

Zijn gelaat was verwrongen en zijn ogen fonkelden toen hij op hese toon zei:

— Zeg dat niet nog eens, want het zou u berouwen. Ik ben een dief, ongetwijfeld, en ofschoon ik u niet behoef te verklaren, waarom ik steel, zo zal ik toch niet dulden, dat gij mij de scheldnaam naar het hoofd slingert, die gij zo even gebruikt hebt.

Zijn greep werd losser, en met zijn gewone bedaardheid wendde hij zich tot de inspecteur en vervolgde:

— Voer ons weg, inspecteur. Het heeft nu lang genoeg geduurd.

— Nooit, gilde Grace woest. Ik wil het niet.

Met een kracht die men niet bij haar verondersteld zou hebben, greep zij Raffles bij de arm en trok hem met geweld naar een kleine deur, dicht bij een der ramen, behalve de gangdeur de enige uitgang van dit vertrek.

Brand was hem gevolgd.

— Hier heen en breng u in veiligheid, riep zij Raffles op smekende toon toe.

Nog voor iemand het had kunnen ver-

hoeden, had zij hem en Brand buiten de kamer geduwd, de deur achter hen dichtgegooid, de sleutel in het slot omgedraaid en in haar keurs laten glijden.

Raffles en Brand dachten er niet aan, deze gunstige gelegenheid, die hun zo onverwacht geboden werd, onbenut te laten.

Zij snelden een paar kamers door, bereikten een zijgang, sprongen de trap af, stormden de vestibule door en rukten de straatdeur open.

Daar stond de politieauto voor het hek met een politieagent achter het stuurwiel.

Over de grasrand lopend, snelden de twee mannen, waarbij Brand zijn rokken zo hoog mogelijk moest tillen, in het avondlijk donker naar het hek.

Zij openden dit geruisloos en waren bij de niets vermoedende chauffeur voor de man goed en wel begreep, wat er gebeurde.

Raffles lichtte hem als een kind van zijn plaats, terwijl Brand tegelijkertijd de motor aanzette.

Enkele seconden later reed de wagen met hen weg terwijl de chauffeur nog spartelend op de grond luidkeels om hulp riep...

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

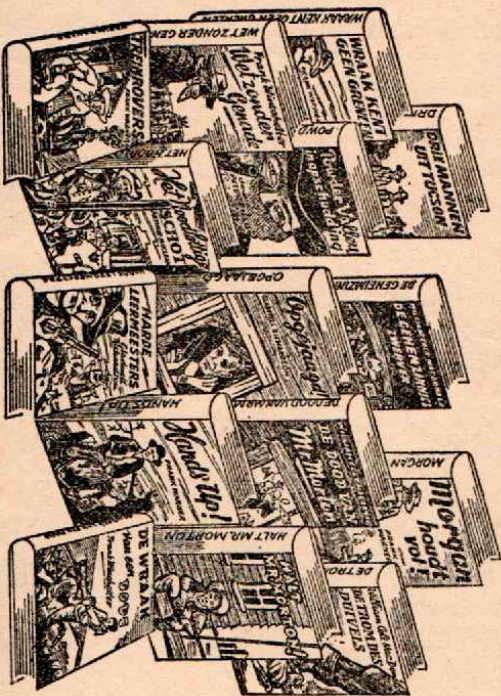
De oude watermolen

15 Nieuwe titels WILD-WEST serie

voor de helft van de prijs !

15 BOEKEN IN LINNEN BANDEN MET FRAAI GELEURDE OMSLAGEN

betaalbaar f 5,- of meer met per maand

1. Trenrovers, door Frank Warner
2. Het Noedlottige Schot door Arthur Matcoun
3. Harde Leermeeesters door Gladwell Richardson
4. Hands Up door Frank Warner
5. De wrak van een Dode } beide door
6. Wet zonder Genade } Frank Winchester
7. Powder Valley in opschudding door Peter Field
8. Opgejaagd door Gladwell Richardson
9. De dood van Mr. Morton } beide door
10. Halt, Mr. Morton } William Colt MacDonald
11. Wraak kent geen grenzen door Frank Warner
12. Drie Mannen uit Tucson door Arthur Matcoun
13. De geheimzinnige zwerf door William Colt MacDonald
14. Morgans houdt vol door Frank Warner
15. De Trom des Duivels door William Colt MacDonald

Alle boeken zijn in geheel linnen banden gebonden, groot formaat en voorzien van fraai gekleurde omslagen, totaal ruim 3000 pagina's. Deze boeken kosten f 88.50. Nu slechts f 44.25, desgewenst betaalbaar met f 5,- of meer per maand, zonder enige vertoging. Zend nog heden nevenstaande bon in.

BON

Ondergetekende verzoekt te zenden de 15 Wild-West boeken Serie 13 voor de helft van de oorspronkelijke prijs.

Het bedrag van f 44.25 / de 1e termijn van f _____ is heden overgemaakt / wordt incl. 40 cent voor rembourstkosten bij ontvangst van de boeken betaald *
* Doorhalen wat niet wordt verlangd.

L. L.

NAAM: _____
ADRES: _____

LEIDSEGRACHT 108 - ADAM-C.

Postrekening 60092 - Gem. Giro N 2266

Telefoon 67007